

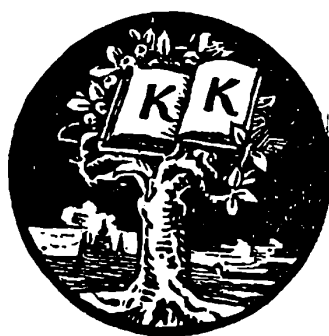
D. W. MUT:

**SVĚTICE Z NAŠÍ DOBY
SV. TEREZIE OD
JEŽÍŠKA.**

Dle 365. tisíce německého

upravil a doplnil

VÁCLAV KRONUS

1 9 2 8.

**NAKLADATELSTVÍ KROPÁČ & KUCHARSKÝ
PRAHA.**

**První socha sv. Terezie od Ježíška v Praze v klášterním chrámu
u Dominikánů.**

D. W. MUT:

**SVĚTICE Z NAŠÍ DOBY
SV. TEREZIE OD JEŽÍŠKA**

Se svolením spisovatele

„Pohleďte na svatou sestru Terezii od Ježíška, jest to skutečný květ lásky, z nebe na zemi přesazený, jenž naplňuje úžasem nebesa i svět! Jest to srdce i duše oplývající dětskou něhou a zároveň též apoštolskou horlivostí. Všechny její skutky byly prochnuty láskou k Bohu, láskou k Ježíši, jež vynikala něžností a silou, prostotou a hloubkou. V tom právě spočívá kouzlo její dětinné oběti a nadšené horlivosti, upomínající na hrdinství apoštolů a mučedníků.“

Papež Pius XI.

Slova ta pronesl sv. Otec dne 10. března r. 1923, když byl předčítán dekret, v němž byly stanoveny slavnosti při blahověčení sv. Terezie od Ježíška.

Ú V O D.

Dne 30. září r. 1897 zemřela v klášteře Karmelitek v Lisieux (Calvados) řeholní sestra Terezie od Ježíška a od svaté Tváře v pověsti svěťice. Bylo jí teprve 24 roků.

Narodila se 2. ledna r. 1873 v Alençonu (Normandie) a jmenovala se původně Marie Františka Terezie Martinová. Rodiče i sourozenci její byli zbožní a proto již v útlém věku byla bohabojně vychována. Dávali jí za vzor dětem, zejména těm, které se připravovaly k prvnímu sv. přijímání.

Když jí bylo 16 roků, vstoupila do kláštera Karmelitek v Lisieux a žila tam jako prostá řeholní sestra ani ne celých 10 roků. Upřímnou snahou její v klášteře bylo žít tak, aby zalíbila se Bohu svědomitostí i ve věcech nepatrných a pevnou důvěrou v jeho spravedlnost. Měla ustavičně na mysli zavděčiti se božskému svému Ženichu nesčíslnými projevy sebezáporu, chtějíc mu tím podatí důkaz o své lásce. Vstoupila do přísného řádu Karmelitek z té příčiny, že jí běželo o záchranu duší a že se chtěla modlití za kněze.

Ušlechtilá duše její rozmlouvala s božským Mistrem jako hodné dítě s něžným a soucitným otcem a zasvětila se jeho milosrdenství a lásce jako oběť.

Dne 30. září r. 1897 vydechla ve věku 24 let čistou svoji duši, pronášejíc slova: „Miluji tě! — Bože můj, — miluji — tě!“

Zázraky, jež se na přímluvu její staly a stále vzrůstající se úcta věřících k ní daly podnět církevním úřadům k tomu, že v lednu r. 1909 zahájily jednání, aby byla prohlášena za blahoslavenou. Z jara r. 1910 byly zápisky její shledány a v přesném opise poslány do Říma. V červnu téhož roku byl ustaven duchovní soud, který měl za úkol prozkoumati život a ctnosti její. Dne 12. srpna došlo k výsledku svědků. Řízení to bylo skončeno 12. prosince r. 1911. V té době byl též prozkoumán spis „De non cultu“. Oba tyto akty byly v únoru r. 1912 odevzdány do Říma.

Podle církevních předpisů jest zapotřebí nejméně 10 roků spisy takové zůstaviti, aniž by bylo o nich konečně rozhodnuto. Zde však učinil Řím výjimku, neboť jal se ihned v projednávání pokračovati.

Dne 10. prosince r. 1912 kongregace ritu uznala spisy její za nezávadné, označivši je obvyklou svojí úřední formulkou „Nihil obstat“.

Dne 9. června r. 1914 — bylo to právě 19. výročí, kdy Terezie zasvětila se úplně slitovnosti

a lásce Boží, byl vydán slavnostní dekret o tom, že předběžné zkoumání o blahořečení jest ukončeno.

Dne 14. března r. 1916 kongregace ritu, jsouc pamětliva dekretů Urbana VIII., uznala úctu, kterou věřící Terezii prokazují, za neobyčejnou.

Dne 9. a 10. srpna r. 1917 byla podniknuta podle předpisů církevních anatomická prohlídka pozůstatků Terezie. Učinili ji lékaři a církevní hodnostáři, kteří stvrдили pod přísahou, že pozůstatky jsou pravé.

Dne 30. října r. 1917 bylo v katedrále bayeuxské slavnostní shromáždění, na němž byl apoštolský proces skončen.

V předvečer svátku Nanebevzetí Panny Marie, dne 14. srpna r. 1921, byl u přítomnosti Svatého Otce dekret o hrdinských ctnostech sestry Terezie přečten, a tam byla prohlášena za ctihodnou.

Dne 7. března r. 1922 zahájeno bylo ve Vatikáně obvyklé jednání, aby bylo rozhodnuto o zázracích, jež se na přímluvu ctihodné Terezie staly. Bylo toho potřebí k tomu cíli, aby mohla býti prohlášena za blahoslavenou.

Dne 11. února r. 1923 byl u přítomnosti Svatého Otce, Pia XI. přečten dekret, kterým byly zázraky ty schváleny a potvrzeny.

Dne 19. března bylo úředně prohlášeno, že po zjištění hrdinských ctností a obou zázraků

dojde určitě dne 29. dubna r. 1923 k slavnostnímu blahořečení.

Dne 26. března r. 1923 byly přeneseny pozůstatky blahoslavené Terezie ze hřbitova v Li-seux do tamního kláštera Karmelitek, kde byly uloženy v kapli.

Dne 29. dubna r. 1923 byla prohlášena za blahoslavenou a dne 17. dubna o milostivém létě r. 1925 prohlásil ji papež Pius XI. za svatou.

Svátek sv. Terezie od Ježíška jest stanoven na den 30. září.

V nejútlejším věku.

Na rozkaz svých představených sepsala sv. Terezie knihu, nazvanou „Dějiny duše“, v níž jmenuje sebe „květkou“, jež vypučela za třesuté zimy. Naráží tím obrazně na svoje narození, neboť přišla na svět 2. ledna r. 1873. Rodiče její — Ludvík Martin a Zelia rodem Guerová — byli spořádaní lidé, v Alençonu kde kdo si jich vážil. Měli celkem devět dětí, z nichž Terezie byla nejmladší. Na křtu sv. dostala tři jména: Marie, Františka, Terezie.

Než se narodila, prosili rodiče její snažně Boha, aby jim dal syna, z něhož by se jednou stal kněz-misionář. Když však narodilo se jim děvčátko, přivítali je radostně a vděčně, jsouce přesvědčení, že co Bůh činí, všechno dobře činí. V obavě, aby jim útlá dceruška nezemřela, věnovali jí velikou péči již s počátku. Byliť v té

příčině přestrašeni, ježto jim před tím zemřeli dva hošáci zanedlouho po narození.

Upřímná snaha jejich nezůstala marnou. Něžná „květinka“, jež zprvu zdála se vadnouti, měla se zakrátko k světu, neboť se jí utěšeně dařilo na výsluní lásky, kterou ji rodiče i sourozenci zahrnovali. Prospívala tak, že zakrátko se stala miláčkem celé rodiny. Otec mazle se s ní, říkával jí „malá královna“.

Terezička oplácela lásku, které se jí hojnou měrou ustavičně ode všech dostávalo, podivuhodnou něžností. Byla dítětem nadmíru roztomilým, z něhož měl každý radost. Nejvíce lnula ke své matce, jež psala starší své dceři — Pavlíně — do pensionátu v Mansu doslovně: „Náš miláček takřka na mně visí, celičký den prodlévá u mně; kamkoli se hnu, všude jest mi v patách. Nejraději bývá se mnou v zahradě.“ Tehda nebylo Terezičce ještě ani dva roky.

Horoucí svoji lásku vůči rodičům projevovala podivnými, dětinskými nápady. „Byla bych tuze ráda, kdybys co nejdříve umřela,“ řekla jednou z ničeho nic matce. Udivená matka jí proto domlouvala, vykládajíc jí důrazně, co by všechno ztratila. Terezička však nepřišla do rozpaků, omlouvajíc se: „Běží mi o to, aby matinka se dostala do nebe a proto si přeji, aby umřela!“ Myšlenka ta jí napadla z té příčiny, ježto před tím slyšela vypravovati, že každý dří-

ve musí umřítí a potom teprve že přijde do nebe.

I svého tatíčka milovala Terezička nevýslovně. Rovněž jej překvapovala takřka den co den zvláštními otázkami. A když z dětské nerozvážnosti dopustila se nějaké chyby, po každé se mu se vším svěřila. Byla-li někdy trochu pokárána, zpravidla hořce se rozplakala, litujíc svého nedopatření. Ve třech letech byla ve ctnostech již tak vyspělou, že při dětských hrách ochotně ustoupila, kdykoli Celina něco nařídila, co bylo proti její mysli. I jinak bývala vždy velmi ústupnou, neboť žhavým přáním jejím bylo činiti jen dobro. A proto také mohla později směle o sobě napsati: „Již od třetího svého roku nikdy jsem Pánu Bohu ničeho neodepřela.“ Matka její psala o tom Pavlíně: „Terezka jest velmi hodná, působí nám mnoho radosti, zejména vyznačuje se velikou upřímností. Bývám mile dojata, když se ke mně důvěřivě tulí, žalujíc na sebe: „Matinko, štípla jsem Celinu, nikdy toho již neudělám.“

Terezička měla též skutečně ráda svoje sourozence. Na své starší sestry — Marii a Pavlínu — byla nemálo hrdou. Po Pavlíně se jí až hrůza stýskalo, když byla na vzdělání v pensiónátě. Stalo se nejednou, že smutně svésila hlavu a byvši otázána, nač myslí, odpověděla zpravidla: „Na Pavlínu.“ Byla-li někdy učiněna zmínka o tom, že sestra její má v úmyslu vstoupiti do

kláštera, říkala bezděky: „Vstoupím do kláštera také.“

Ale právě tak vřele milovala též svoji sestru Leonii. Nejraději ovšem v dětství hrávala si s Celinou, jež byla o tři roky starší než ona. Obě tyto sestry nejlépe si rozuměly a znamenitě se spolu snášely. Bývaly neustále u sebe.

Matka o nich napsala: „Naše Celina má velikou zálibu ve zbožnosti a ve ctnostném životě; o našem nejmenším divůčkovi vyjádřiti se dosud nemohu, co se z něho vyklube. Terezka jest ještě příliš malou, neustálenou a nerozvážnou. Jest to dítě velmi bystré. Měla by býti trochu mírnější a svéhlavost její působí mi starosti.“

Sebeláska a pýcha hyzdily skutečně malou Terezku, která již ve třetím svém roce přičiňovala se všemožně o to, aby tyto nectnosti potlačila. Sama píše o tom ve svých „Dějinách duše“: „Jsem přesvědčena o tom, že bych byla špatně dopadla při svých zlých náklonnostech. Byla bych jistě věčně zavržená, kdybych byla neměla ctnostných rodičů.“

Pán Ježíš však střežil pečlivě svoji malou nevěstu. Zařídil to tak, že chyby její přispěly ke spáse její duše. S pomocí Boží byly záhy překonány a tak potlačeny, že jí posloužily, aby skvěle prospívala v dokonalosti křesťanské. Z její sebelásky povstala veliká láska ke ctnosti. Stačilo pak jí říci „to neb ono nesmíš dělat“, aby do původních chyb opět neupadla.

Terezka dorůstajíc, poznávala čím dále tím více zhoubnost dětských svých chyb a počala svědomitě usilovati o to, aby si osvojila ctnosti, čímž způsobila rodičům svým velikou radost. Krásný příklad vzorného křesťanského života, který měla doma stále na očích, působil značně na její přeměnu.

O její horlivosti a o pokroku jejím ve ctnostech psala r. 1876 její matka: „Dokonce i Terezka stává se horlivou, přináší již s velikou ochotou mnohé oběti. Marie darovala Celině a Terezce po růženečku, aby na něm zjišťovaly, jak budou prospívati ve ctnostech. S opravdovým pohnutím sleduji, kolikráte za den Terezka sáhne do kapsičky, aby na růženci zrněčkem označila, že opět přinesla nějakou malou oběť... Celina i Terezka vypravují si ustavičně nadmíru vážně o duchovních věcech. Jest na ně vskutku rozkošná podívaná. Celina vytasila se nedávno s otázkou: Jak to může býti, aby Bůh mohl býti v tak malé hostii? — Terezka jí na to odvětila rázně: Co se tomu divíš, vždyť Pán Bůh jest všemohoucí! — Co to znamená, že Bůh jest všemohoucí? — Všemohoucí znamená, že může učiniti vše, co chce.“

Terezka byla ještě tak malou, že nebylo možno ji vzíti do kostela. Matka byla nucena v neděli s ní zůstatí doma. Terezka po celou dobu, kdy ostatní byli v chrámu, bývala vždy velmi hodnou a chodívala po celém domě jenom po

špičkách. Jakmile však uslyšela vrznouti dveře, pospíšila bouřlivě sestřičce své Celině v ústřety, volajíc nadšeně: „Celino, dej mi, prosím, kousek posvěceného chleba.“*)

Jednou nepřinesla Celina posvěceného chleba domů. Terezce zdálo se býti nemožným, aby bez něho byla. Pokládala to za nutnost, kterou Boha jest povinna poctíti. Byla chvílku na rozpacích, znenadání však napadla ji zvláštní myšlenka: „Když jsi posvěceného chleba nepřinesla, posvětime si ho tedy doma.“ V zápětí chopila se Celina pecnu, ukrojila krajíc a pomodlivši se nad ním vážně a zbožně „Zdrávas“, podala jej radostně Terezce. Děvčátko požehnalo chléb svatým křížem a jalo se ho pojídati s velikou horlivostí, tvrdíc o něm, že chutná právě tak, jako ten posvěcený z kostela.

Zde nutno učiniti též zmínku o snu, který Terezička měla, když jí bylo půl třetího roku. Sen ten si tak zapamatovala, že se o něm takto rozepsala ve svých „Dějínách duše“:

„Procházela jsem se sama v zahradě, v tom uzřela jsem znenadání dva příšerné čertíky, kteří přes to, že měli na nohách těžká pouta, tančili divě v kádi od vápna. Zprvu hleděli na mě žhavýma očima, potom najednou vrhli se do kádě až na dno, jako by se báli. Poté vyřítili se odněkud jako diví, rozběhli se a skryli

*) Ve Francii jest obyčejem světití v neděli o hlavních bohoslužbách chléb, který věřící pojídají v kostele nebo doma.

v prádelně, jež sousedila se zahradou. Poznavši jejich zbabělost, chtěla jsem se přesvědčit, co dělají. Osmělila jsem se a podívala jsem se oknem do prádelny. Čertíci se zalekli mé odvahy, počali se skrývati za stůl i za židle, abych jich neviděla. Chvillemi připlížili se bojácně k oknu, pozorující, co dělám. Když zjistili, že stále stojím u okna, počali znova sem a tam pobíhati.“

Další její líčení jest pro každého velmi poučné. „Sen ten,“ píše, „není ničím neobyčejným. Mám však za to, že Bůh dopustil ho na mě, aby mi ukázal, že duše, jsouc v milosti posvěcující, nemusí se obávati nikdy ďábla, neboť on jest tak zbabělý, že při pohledu na nevinné dítě okamžitě prchá.“

Podivuhodné drobné příhody.

Leonie, když počala dospívati, řekla jednou Celině a Terezce: „Tu máte, sestřičky, moje loutky a hračky. Pro mě již nejsou, bavte se s nimi.“ Celina nad těmi drobnůstkami byla všecka užaslá a konečně si ze všeho vybrala několik pestrých hedvábných stužek. Zato však Terezka se mnoho nerozpakovala, sáhla odhodlaně po všem, volajíc: „Já si vezmu všechno.“ V zápětí uchopila košíček a odnesla si ho.

Dětská tato její vlastnost jest příznačnou pro celý její život. Svědčila o velikém jejím zápalu, s nímž chtěla se státi stůj co stůj svatou, vynasnažujíc se k tomu cíli všemožně činiti a snášeti vše co nejdokonaleji. A proto také co chvíle po-

vzdechla: „Můj Bože a můj Pane, chci vše. Mně nestačí usilovati jen částečně o to, abych se stala svatou, protože se utrpení nelekám. Vždyť ráda cokoli podstoupím z lásky k Tobě. Jedině moje sebeláska nahání mi mnoho strachu. Zbav mne, Pane, sebelásky, neboť jsem odhodlána činiti jenom to, co se Tobě líbí.“

Když bylo Terezce půl čtvrtá roku, zemřela jí milovaná matka. Stalo se to dne 28. srpna r. 1877. Matce bylo teprve 46 let.

Úmrtí matčino a vše, co s ním bylo spojeno, učinilo na ni mohutný dojem. Ježto však nebyla s to, aby ve svém dětství pochopila, co v matce ztrácí, tehda skoro ani neplakala. Později pamautovala se živě na tyto podrobnosti:

Po celou dobu, kdy matka byla na smrt nemocnou, Celina a Terezka byly den co den ve vyhnanství u sousedky. Jednou byly nuceny bez ranní modlitby z domova se vzdáliti. U dveří oné opatrovnice pošeptala Celina sestřičce: „Co myslíš, máme to říci, že jsme se ještě nemodlily?“ Terezka přisvědčila. Celina pověděla to sousedce, když k ní vešly. „Pomodlete se tedy, dětičky, u nás,“ odpověděla dobrosrdečná paní a uvedla je do pokoje, kdež je zůstavila o samotě. Obě děvčátka pohlédla na sebe zdrceně, a Terezka bezděky si posteskla: „Naše matinka by od nás neodešla, pomodlila by se jistě s námi.“

Tklivý výjev při zaopatřování umírající matky utkvěl jí trvale v paměti. „Docela dobře pama-

tuji se na místečko, kde jsem tehda klečela, a zdá se mi, že ustavičně slyším vzlykot svého ubohého otce," přiznává se ve svém spise.

Následujícího dne po smrti matčině uchoopil otec Terezku za ruku a řekl jí: „Pojď naposledy políbit matinku.“ Děvčátko, nejsouc s to, aby promluvilo, přes to však vtisklo na chladné čelo drahé zemřelé polibek.

Pan Martin po smrti své choťi přestěhoval se z Alençonu do Lisieux, kde se k nim nastěhovala sestra zesnulé se svými dvěma dceruškami, Johanou a Marií. Teta snažila se nahraditi sirotkům matku, a sestřenice staly se jejich milými družkami. Obě tyto zbožné rodiny přilnuly k sobě něžně, což bylo dětem, zejména však Terezce, mohutnou vzpruhou, aby tím horlivěji prospívaly ve ctnostech.

V Lisieux chodívala Terezka den co den odpoledne s otcem na procházku. Po každé zašli si spolu do některého chrámu navštívit Spasitele v Nejsvětější Svátosti oltářní. A tím se stalo, že přišla též do kaple Karmelitek. „Pohleď, malá moje královno," šeptal jí otec, „tamhle za mříží přebývají zbožné řeholnice, jež se neustále modlí a Pánu Bohu slouží!“ Tehda neměla Terezka ani potuchy, že za devět roků bude též Karmelitkou a že v tom posvátném zátiší dostane se jí tolik milostí.

„Dospívajíc," napsala později, „měla jsem tím větší a vroucnější lásku k Bohu. Stále a stále

obětovala jsem Mu své srdce. Činila jsem to slovy, jimž jsem se od své matinky naučila. Vynasnažovala jsem se, seč jsem byla, abych se Pánu Ježíši co nejvíce zalíbila. Vyhýbala jsem se úzkostlivě všemu, čím bych ho urazila.“

Pavλίna starala se o ní jako pečlivá matka. Často s ní rozmlouvala o Bohu a o nebi. „Terezko,“ upozornila ji za hovoru jednou, „Pán Bůh chce, aby i hříšníci byli spaseni. Dříve však ovšem jest potřebí, aby se obrátili. Můžeme jim k tomu dopomoci, když se budeme za ně modliti a na ten úmysl přináseti drobné oběti.“

Jednou k večeru vrátila se Terezka se svými sestrami z delší procházky domů. Bylo to za parného léta. Terezka měla velikou žízeň a chtěla se napítí. Pavλίna však ji upozornila: „Překonej se a nepij. Přines tu oběť s úmyslem, že chceš zachrániti duši člověka, který toho má nejvíce zapotřebí!“

Terezka k tomu ihned svolila, vzpomenuvši si na hrozné utrpení zavrženců v ohni věčném. Trpěla ráda žízeň, aby vyprosila některému hříšníkovi milost opravdového pokání.

Byla tak důslednou, že zůstala s vypráhlým hrdlem celý večer a chtěla tak dokonce i jíti spat. Bůh však toho nepřipustil. Chtěje ji potěšiti, vnukl Pavlíně dobrou myšlenku. „Hříšník již jest zachráněn, nyní se napij,“ řekla Pavλίna maličké a přinášejíc vodu, přiměla ji k tomu, aby se napila.

Pavlína měla pravdu; Pán Bůh se často spokojí s tím, má-li člověk pouze dobrou vůli činiti dobro.

Terezka připravovala se k první sv. zpovědi. Pavlína poučovala ji, kladouc jí především na srdce: „Pamatuj si, že ve zpovědi vyznáváš se ze svých hříchů Pánu Bohu a nikoli člověku.“ Terezka byla o tom pevně přesvědčena. Připravivši se na sv. zpověď co nejsvědomitěji, vyzpovídala se ze všech svých hříchů. Když jí kněz udělil rozhřešení, věřila svatosvatě, že v památ-nou tu chvíli Jezulátko svými slzami obmylo duši její tak, že se stala úplně čistou.

Nejvíce se Terezka těšivala na neděle a svátky z té příčiny, ježto zpravidla chodívala s otcem a sestrami do kostela na slavnou mši svatou a odpoledne na požehnání.

Nejednou se stalo, že v kázání učinil kněz zmínku o sv. Terezii. Otec po každé nachýlil se k Terezce a pošeptal jí: „Měj pozor, malá moje královno, velebný pán právě káže o svaté tvojí patronce.“

První kázání, kterému dobře porozuměla, pojednávalo o přehořkém utrpení Ježíše Krista. Kazatel svými přesvědčivými slovy učinil na ni mohutný dojem. Bylo jí tehda půl šesta roku. Od té doby neušlo jí ze žádného kázání ani slovo. Nevšímajíc si ničeho, sledovala pokaždé s velikým zájmem celičkový výklad knězův.

Když bylo Terezce sedm roků, připravovala se sestra její Celina k prvnímu sv. přijímání. Často se stávalo, že domácí Celinu tehda všelijak povzbuzovali. Jednou za hovoru jí někdo z dospělých též připomněl, že po sv. přijímání musí býti již hodnější. Terezka uslyševši to, umínila si pevně, že ona bude hodnější ihned, aniž by čekala na tu chvíli, kdy jí bude dopřáno přistoupiti ke stolu Páně.

Terezka byla velmi zarmoucena, když sestra její Pavlína vstoupila do kláštera Karmelitek. Byvši poučena o významu života řeholního, přišla na myšlenku, že klášter Karmelitek jest tím posvátným zátiším, jež Bůh i pro ni určil. Myšlenka ta nebyla pouhým dětinským nápadem, nýbrž stala se skutečně její zásadou.

Velice si Terezka též oblíbila ctnost poslušnosti. Sestry její neměly nikdy zapotřebí dvakráte ji k něčemu vybídnouti. Splnila vždy ochotně a ihned každé jejich přání s přesností až úzkostlivou.

Ráda četla pěkné knížky, které jí sestry tu a tam darovaly. Zpravidla četla každodenně jenom půl hodinky, neboť chtěla vyhověti Pavlíně, která jí přísně nařídila, že více času četbě nikdy věnovati nemá. Nejednou se stalo, že Terezka byla nucena knihu ukliditi, když líčení bylo nejpoutavější. Byla v té příčině tak svědomitou, že si nikdy ani chvílky nepřidala.

K chudšasům bývala Terezka velmi soucitnou a laskavou a podle možnosti pamatovala na ně almužnou. Prosívala starší svoje sestry o peníze, o potraviny anebo též o starší šatstvo a mívala velikou radost z toho, když svým dárkem žebráka potěšila. Činívala to obyčejně s tím úmyslem, aby se zavděčila Božskému Spasiteli, spatřujíc v každém žebrákovi jeho vznešenou osobnost.

Bylo zvykem, že večer ji některá sestra uspávala. Terezka nikdy neopomněla se jí na konec zeptati: „Byla jsem dnes hodná? Jest Pán Bůh se mnou spokojen? Slétnou se andělíčkové z nebička k mé postýlce, aby ji v noci střežili?“ Jest samozřejmé, že sestry po každé jí ve všem přisvědčily, jinak byla by Terezka jistě proplakala celou noc lítostí nad tím, že se provinila.

Velikou rozkoš jí působilo konati ranní a večerní modlitbu u domácího oltáříku. Nikdy byla by neopomenula tuto pobožnost, zejména večerní i když bývala unavená. Rovněž před jídlem a po jídle modlívala se zbožně s rukama sepiatýma a se sklopenýma očima. Bývala nadmíru potěšená, když večer nebo ráno mohla se někdy déle modlíti.

Drobné příhody v životě dítěte zůstávají obyčejně nepovšimnuty, přes to však mívají ten význam, že svědčí o tom, jaké má kdo pochopení pro věci svaté, jak pohlíží na svoji věčnost a jak usiluje o to, aby se Bohu zalíbil. Bůh obyčejně takovým dětem, jež jako Terezka jsou mu

věrně oddány, skytá paprsky své milosti. „Dějiny duše“, sepsané Terezičkou, jsou toho nejlepším dokladem.

V ústavu. Nemoc a zázračné uzdravení.

Terezce nebylo ještě ani devět roků, když byla přijata do pensionátu Benediktínek v Lisieux. Byla nejmladší ze všech žaček. Písemné její práce, pozornost a píle byly takové, že jí spolužačky nemálo záviděly. Způsobilo jí to nejednou velké roztrpčení. Byla velmi tomu povděčná, když jí ředitelka dovolila každodenně večer odebrati se domů. Tam zahrnoval ji otec něžnou láskou tak, že alespoň trochu pozapomněla na příkoří, jež jí bylo od spolužaček snášeti.

Za to, že na prvním úkolu dostala známku velmi dobrou, daroval jí otec stříbrňák. Vhodila ho do pokladničky na dárky pro chudé, kamž každý čtvrtek zpravidla něco věnovala.

Roku 1882 Terezka vážně onemocněla. Bolesti její byly neobyčejné. Trpěla bolením hlavy a chvěním na celém těle. Mluvila při tom věci podivné. Zdálo se jí, jakoby nějaké cizí vlivy se na ní uplatňovaly. Nejednou ležela i několik hodin v bezvědomí tak, že se ani nehýbala. Přes to však slyšela docela dobře vše, co se u ní mluvilo. Mimo to působil jí zlý duch ukrutnou úzkost.

Lékaři nevěděli si s ní rady. Příbuzní její byli bezradní a počali prositi Rodičku Boží o pomoc. Otec poslal do Paříže peníze, aby v chrámu Panny Marie Vítězné bylo slouženo devět mší sv. za uzdravení malé jeho královny. Celá rodina konala horlivě modlitby u marian-
ské sošky, kterou měla Tereзка ve své ložnici.

Nadešla neděle v době, kdy mše sv. byly v Paříži slouženy. Terezku popadly bolesti velmi prudce. Takového záchvatu před tím nikdy neměla. Sestry Terezčiny klečely u jejího lůžka a plačíc prosily vroucně Pannu Marii, aby Terezku uzdravila.

„Jsouc přesvědčena, že nikdo na světě není s to, aby mi pomohl,“ napsala později o svém zázračném uzdravení, „a majíc takové bolesti, jako bych umírala, počala jsem horoucně prositi Pannu Marii, aby se nade mnou slitovala.“

„Nastojte, socha z ničeho nic oživila. Tvář její zaskvěla se nevídanou krásou, kterou jsem byla všecka oslněna. Zářila leskem nevýslovné dobroty, něžnosti a lásky. Nejvíce mne dojal její sladký úsměv. V okamžiku byly mé bolesti i úzkost ty tam! Jenom dvě velké slzy vyronily se mi z očí a skanuly na moji podušku.“

Byly to slze blahého štěstí a vzácné útěchy.

Vzápětí se Tereзка vzpamatovala. Pohlédla na své drahé, kteří klečeli u jejího lůžka.

Všichni vystihli v tom okamžiku, že Tereзка se uzdravila. Potom jali se jí zahrnovati různě

nými otázkami tak, že byla z toho ze všeho všecka zmatená.

„Blahoslavená Panna Maria se mi zjevila v nevýslovné kráse,“ vysvětlovala bez přestání. „Nachýlila se ke mně a usmála se na mne.“

První sv. přijímání a biřmování.

„Den prvního sv. přijímání jest v mých vzpomínkách,“ píše v Dějinách duše, „nejkrásnějším dnem mého života. Mám za to, že jsem byla na tu významnou slavnost důkladně připravená.“ — Od své sestry Pavlíny obdržela knížku, která obsahovala vhodné pojednání o všech potřebných věcech, jež jsou k hodnému sv. přijímání zapotřebí. Denně přinášela Bohu mnoho drobných obětí a vzbuzovala ustavičně lásku, prosíc snažně, aby Bůh duši její omilostnil. Cvičila se v pokoře a v lásce k Bohu s velikou horlivostí, přičiňujíc se, aby duše její byla co nejlépe připravená přijati v Nejsvětější Svátosti Božského Spasitele.

Terezka již tehdá počala pěstovati rozjímání. Přiznává se k tomu sama, uvádějíc, že se vynasnažovala přemýšleti o pravdách věčných. Jednou otázala se jí řeholní sestra v pensionátě Benediktínek, jejichž školu navštěvovala, čím se zabývá doma, když jest ve škole prázdnou. „Uchyluji se obyčejně, ctihodná sestro, za zástěnu ke své postýlce a tam obírám se uvažová-

ním.“ — „O čem uvažuješ?“ vyzvídala řeholnice. „Přemýšlím o Pánu Bohu a o nicotnosti lidského života, o věčnosti a o podobných věcech.“ Terezka vskufku již v deseti letech cvičila se horlivě v rozjímání, při nichž ji Božský Mistr hojně osvěcoval. Jsouc takto připravená, pocítila nevýslovné štěstí, když po prvé ve sv. přijímání spojila duši svoji s Ježíšem. Významný ten den pokládala za nejkrásnější z celého svého života.

„Ach, jak blahé bylo moje první spojení s Kristem. Ano, sladký Spasitel duši moji tehdá objal. Pociťovala jsem živě, že mě miluje a proto zatoužila jsem i já se mu za tu nekonečnou milost odvděčiti alespoň těmito slovy: Miluji tě, Spasiteli můj, obětuji se ti celá navždy! — Ježíš však nedal najevo, že by ode mne něčeho žádal. Vždyť již dávno jsme si vzájemně náleželi a také jsme si spolu rozuměli. V den mého prvního sv. přijímání splynula jsem docela s Pánem Ježíšem. Mám za to, že tvořila jsem tehda s Ježíškem jednu bytost. Spojení svoje s Kristem představuji si tak, jako když kapka vody zanikne v oceánu. Přes to však Ježíš zůstal nedotčený. Byl to můj Pán, Mistr a Král mojí duše.“

Terezka byla Kristu tak oddána, že ustavičně se mu obětovala. Prosila ho, aby ovládal její vůli, která jí působila veliké starosti. Byla si vědoma toho, že jest křehkou a bezmocnou a že z té příčiny mohla by se snadno Pánu Ježíši zpronevěřiti.

Po prvním sv. přijímání oplývala takovou radostí, že srdce její bylo až hrůza rozechvěné. Překypujíc nebeskou rozkoší, rozplakala se tak usedavě, že spolužačky její nad tím až žasly. Usuzovaly o tom podivném zjevu všelijak, ale žádná z nich nevystihla, že nebeské štěstí jest nesmírné, než aby je lidské srdce mohlo klidně snést.

Odpoledne při pobožnosti měla Tereзка za úkol jménem všech družek, jež téhož dne byly po prvé u sv. přijímání, přečísti přede všemi modlitbu, kterou se zasvěcovaly všechny Blahoslavené Panně Marii. Zaslíbila tehdá své srdce úplně Matce Boží, prosíc ji snažně, aby nad ní bděla.

Večer po prvním sv. přijímání, uchopil ji otec za ruku a dovedl ji do kláštera Karmelitek, aby se potěšila s Pavlínou, jež složivši řeholní sliby, jmenovala se v klášteře „Anežka od Ježíška.“ — „Byla právě tak jako já,“ píše Terezie později, „ozdobena bílým závojem a věnečkem z růží, když skládala řeholní sliby. Ubírajíc se k ní po prvním sv. přijímání, měla jsem náramnou radost. Byla jsem pevně přesvědčena o tom, že co nevidět odeběru se do kláštera za ní, abych tam stejně jako ona mohla si tím spíše zabezpečiti blaženost věčnou.“

Zanedlouho po svém prvním sv. přijímání dostalo se jí toho štěstí, že jí byla poskytnuta příležitost, aby se připravovala na svátost sv.

biřmování. Učinila to opět s velikou svědomitostí, neboť nemohla nikterak pochopiti, že mnozí věnují přípravě na tuto svátost zpravidla pramálo pozornosti. Byla tomu dokonce nemálo povděčná, že byla biřmována teprve až druhého dne, neboť vyzískala tím více času k vroucím modlitbám, ve kterých Ducha sv. prosila o jeho dary. Vzala si v té příčině příklad ze sv. apoštolů, neboť cvičila se jako oni v horoucí touze po příchodu Božského Utěšitele, těšíc se, že co nevidět stane se katoličkou, důkladně obrněnou do boje za pravdu Boží, a že navždy bude míti na své duši nezrušitelné znamení, jež svátost ta vtiskuje nesmazatelně věřícím.

„Neslyšela jsem sice mohutného hukotu bouře, za níž Duch sv. sestoupil na apoštoly,“ čteme v její Dějinách duše, „nýbrž pociťovala jsem spíše něco takového jako něžné zavívání větěrku, který oblažoval proroka Eliáše na hoře Horeb. Ve sv. biřmování dostalo se mi daru síly, abych byla s to snášeti utrpení a boly, jichž mi bylo nutně zapotřebí, neboť vzápětí počala duše moje prodělávati hroznou trýzeň.“

Terezka poznává své povolání.

O svátku Nanebevstoupení Páně přistoupila Terezka po druhé k sv. přijímání. Tehdá vžila se docela ve smysl slov sv. Pavla: „Nikoli já, nýbrž Kristus žije ve mně.“ (Gal. 2., 20.) Od té doby hořela čím dál tím větší touhou, aby mohla

Božského Spasitele v Nejsvětější Svátosti co nejčastěji přijímati.

Mimo to přála si též snažně, aby „milovala jenom Boha a aby jenom v Něm spatřovala svoje zalíbení a radost.“ A proto také opakovala na modlitbách po sv. přijímání několikrát slova z „Následování Krista Pána“: „O Ježíši, nevýslovná sladkosti, učiň z každé mé útěchy hořkost.“ Slova ta pronášela v dětském zanícení, aniž by jim rozuměla. Bůh však skutečně přání její později splnil.

Marie, starší její sestra rozhovořila se jednou na večer před sv. přijímáním o utrpení a o bolestné smrti Ježíše Krista a na konec Terezce připomněla: „Mám za to, že Pán Bůh ti neuchystal cestu utrpení, nýbrž že tě chce ve své dobrotivosti jen hýčkat.“ Poznámka ta zavdala Terezce příčinu, že následujícího dne při sv. přijímání zatoužila mohutně po utrpení a v těchto dojmech pocítila s určitostí, že Pán Bůh má pro ni připravené mnohé těžké kříže. Vědomí, že čekají na ni četné boly, jejichž hořkosti neznala, působilo jí nevýslovnou rozkoš.

Pán Ježíš jí skutečně zanedlouho dopřál poněkud okusití pozemských starostí. Přijavši po druhé Tělo Páně, byla zmítána velmi často hroznou úzkostí. Píše o tom takto: „Jenom ten, kdo sám tuto trýzeň prožil, pochopí, jak jest strašlivou. Nejsem s to, abych vylíčila, co jsem po dva roky zakoušela. Každinká moje myšlenka

a každinký můj pohyb působily mi úzkost a mnohé pochybnosti.“ Tato těžká zkouška působila na Terezku tak zhoubně, že se z toho povážlivě rozstonala. To zavedlo příčinu, že byla nucena vystoupiti z pensionátu Benediktínek, ačkoli jí bylo teprve třinácte roků.

O vánocích r. 1886 jí Pán Ježíš duševní této choroby zbavil a potěšil a posílil ji tak, že se přičiňovala seč byla, odvděčiti se Božskému svému Mistru za tuto milost tím upřímnější láskou a touhou po záchraně nesmrtelných duší.

Jednou v neděli, když po skončených bohoslužbách zavřela svoje modlitební knížky, vypadl jí z nich obrázek Ukřižovaného tak, že zahlédla rozpiaté ruce Spasitelovy, hřeby probodené. V tom okamžení pocítila u srdce hroznou bolest. Zdálo se jí, že vidí, jak z ran Kristových pryští se krev, jež kane až na zemi, aniž by si kdo toho povšiml. Terezka se rozhodla, že od té chvíle bude ve volných chvílích klečeti u kříže, aby z úcty k předražené krvi Kristově modlila se za spásu hříšníků.

Povzdech umírajícího Spasitele: „Žízním“ (Jan 19., 18.) potom ustavičně rozrušoval její srdce a duši pobádal k horlivosti ještě větší. Přála si snažně umírajícímu Vykupiteli způsobiti osvěžení. Pociťovala, že sama takřka hyne žízní po záchraně duší a chtěla stůj co stůj vyrvat hříšníky z pekelného ohně.

Žhavá její tužba byla Bohu skutečně milou. Nejlepším dokladem toho jest, že Bůh vyslyšel její modlitbu za obrácení zločince Pranziniho, jenž jsa odsouzen na smrt, až v poslední chvíli k Bohu se obrátil. Věc ta způsobila veliký rozruch, neboť Pranzini původně chtěl tvrdošijně setrvati v nekajicnosti.

Tím však nebyla Terezčina touha po záchraně duší ukojena, naopak, od té doby byla ještě mohutnější. Avšak i duševní její rozhled počal býti nyní již ustáleným; poznávalať pravé svoje povolání, jež sama vystihuje slovy: „Milovati, trpěti, duše zachraňovati a modliti se za kněze!“ —

Zásada ta tvoří povolání Karmelitek, k němuž obracela Terezka pak svůj zřetel, až si je oblíbila.

Tuhý boj o povolání.

Terezka pokládala za svůj životní úkol státi se Karmelitkou. Svěřila se s tím sestře své Celině, která ji v té příčině ochotně podporovala. Rovněž sestra její Pavlína, jež byla již pět roků Karmelitkou, ji pilně povzbuzovala, aby úmysl svůj provedla. Za to však sestra její Marie byla toho zdání, že jest dosud příliš mladou a přičiňovala se všemožně o to, aby záměr její zhatila. Chvíle, jež prožívala nyní při každé své návštěvě v hovorně kláštera Karmelitek, staly se jí nyní nadmíru trapnými.

Mnoho vnitřních bojů podstoupila též, než se rozhodla, že se o svém budoucím povolání poradí s otcem. Musilo k tomu co nejdříve dojít, neboť již jí bylo půl patnácté roků, a ona chtěla za šest měsíců — o vánocích — vstoupiti již ke Karmelitkám.

Večer o Hodu Božím Svatodušním r. 1887 vyhledala otce v zahradě. Seděl na lavičce pohřížen do úvah. Usedla k němu, nepromluvivši ani slova. Otec zahleděl se na ni něžně a přituliv hlavu její k sobě, jal se vyzvídati: „Svěř se mi, malá moje královno, se vším, co máš na srdci.“

Terezka se rozplakala, navazujíc rozmluvu o Karmelitkách. V proudu řeči se přiznala, že si co nejsnažněji přeje vstoupiti v době nejkratší do jejich řádu. Otec uslyšev to, propukl v tichý pláč, ale ani slovíčkem se jí nezmínil, aby od svého úmyslu upustila. Jenom klidně a laskavě ji upozorňoval, že jest dosud příliš mladou, než aby mohla učiniti rozhodnutí pro celý život. Promlouval k ní vážně a zkušeně jako nějaký světec a ochotně jí na konec dovolil, aby se těšila na život v klášteře Karmelitek.

Terezka, získavši dovolení od otce, aby vstoupila ke Karmelitkám, byla přesvědčena, že jí nyní již nikdo nebude brániti, aby úmysl svůj uskutečnila. Ale mylila se. Neboť, jakmile se o tom dověděl její strýc, vytasil se ihned důrazně s mnohými námitkami. Uváděl rozhodně, že je nesmyslem dovoliti dítěti, aby vstoupilo do přís-

ného řádu, a kasal se, že tomu stůj co stůj zabrání. Terezka z velké radosti upadla do velkých starostí. — Po čtyřech dnech se názor strýcův změnil. Přiznal se sám, že vůli Boží poznal. Veliká změna se s ním stala, neboť sám měl Terezku k tomu, aby ke Karmelitkám vstoupila.

Vzápětí však naskytla se jiná obtíž, na niž nikdo nepomyslel. Představený Karmelitek zdráhal se dovoliti, aby Terezka vstoupila do kláštera, dokud jí nebude 21 roků. Stál houževnatě na svém přes to, že biskup byl se vším srozuměn.

Otec přimlouval se u tohoto kněze snažně, aby u Terezky učinil vyjimku, ale vše bylo marné. Vyposlechl vše a konec konců prohlásil, že jest ochoten s Terezkou odebrati se k biskupovi, když si toho přejí. Poté skutečně odebrali se do Bayeux, kde bylo sídlo biskupské. Biskup především se Terezky otázal, zda již dlouho touží po tom, aby se stala Karmelitkou. „Ano, Vaše Milosti, již dlouho po tom toužím,“ odpověděla. Biskup usmívaje se, řekl svému generálnímu vikáři: „Ku podivu, ještě jí není ani patnáct let.“ — „Ano,“ přisvědčila skromně Terezka, „zde léta nemohou rozhodovati, neboť již jako tříleté dítě jsem si snažně přála věnovati se úplně službě Boží.“

Biskup, maje za to, že se otci jejímu zavděčí, jal se vřele doporučovati, aby Terezka ještě několik roků zůstala doma. Užasl však nemálo, když pan Martin za Terezku se přimlouval. Do-

konce prohlásil též biskupovi, že jest odhodlán účastniti se poutě do Říma, aby tam vyprosil si od sv. Otce dobrozdání, zda Terezčino přání jest oprávněné.

Biskup rozhodl věc tak, že se otázce ještě jednou klášterního duchovního správce Karmelitek v Lisieux, jakého jest v té příčině mínění, a potom že teprve pronese svůj konečný úsudek.

„Milé dítě, buďte klidnou,“ těšil biskup na konec Terezku. „Doporučuji vám, abyste se s otcem svým vydala na pouť do Říma. Tím řeholní své povolání značně posílíte.“ Uzřev, že Terezka slzí, dodal, aby netruchlila, spíše aby se radovala z toho, že za několik dní vypraví se do Lisieux, aby tam celou věc s duchovním správcem Karmelitek sám projednal. „Až se vrátíte z Říma, bude již vše hotovo.“

Generální vikář doprovodil je až ke dveřím a přiznal se jim, že po prvé byl toho ve svém životě svědkem, že otec tak houževnatě podporoval mladičkou svoji dcerku v jejím úmyslu, aby vstoupila do přísného řádu Karmelitek.

Terezka vrátila se tudíž celkem s nepořízenou domů. Domnívala se, že vše jest již marné. Čím více se splnění její žhavé tužby blížilo, tím stávala se záležitost její zamotanější a obtížnější. Duše její přes to přese všechno byla úplně klidnou, neboť byla přesvědčena o tom, že plní věrně a svědomitě vůli Boží.

Pouť do Říma k sv. Otcí Lvů XIII.

Za tři dny po návštěvě u biskupa v Bayeux odjížděli poutníci z Francie do Říma. Pan Martin, Tereška a sestra její Celina se k nim přidružili. Tereška pevně doufala, že jí sv. Otec dovolí, aby vstoupila do řádu Karmelitek přes to, že biskup zdráhal se jí vyhověti.

Pohled na krajiny, kterými projížděli, byl velmi zajímavý. Tereška všude se s velkým zájmem rozhlížela, při tom však ustavičně byla pamětlivá svého předsevzetí. Zajímavé jest, jak líčila cestu přes Švýcarsko.

„Jeli jsme Švýcarskem,“ píše, „viděli jsme tamní velebené a nadmíru vysoké hory, jejichž vršky zanikaly v mlhách. Zajímavé byly bystriny, jež v údolích horských se prudce řinuly, proplétajíce se zelenými nivami, poseťými nesčíslnými pestrými květy, nad jejichž krásou se až srdce smálo.“

„Duše moje byla unesena tím, co jsem v těch nádherných končinách na všech stranách viděla. Na čem oko moje spočinulo, všude byla samá krása, v níž jsem spatřovala všemohoucnost a lásku Boží. Srdce moje prudce bušilo, jak mě ta rozkošná podívaná rozrušila, a v duchu jsem Tvůrci děkovala za to, že jest nevýslovně dobrotivým vůči lidem, když kouzlem přírody způsobuje jim rok co rok užitek a radost.“

Když jsem později, zmítána jsouc pokušeními, žila v zátíší kláštera Karmelitek z lásky k Bohu

odloučena od celého světa a vídala jsem jen z okna modrou oblohu, vzpomněla jsem si nejednou na to, co jsem vše viděla z vlaku cestou do Říma. Vzpomínky ty dodávaly mi zmužilosti a síly. Rozkošné ty dojmy jsou mi sice milé a drahé, pokládám je však za bezděčné, uvědomujíc si vděčně vznešenost a všemohoucnost Boží. Tobě, Mistře můj přelaskavý, náleží jedině moje srdce. Jsem daleka toho lpění na malichernostech, neboť dobře vím, co jsi připravil těm, kteří Tě milují...”

V neděli dne 20. listopadu r. 1887 měli poutníci audienci u papeže Lva XIII. Terezka o tom píše:

„Sv. Otec seděl na trůně. Byl oděn v bílý talár. Oklopovali ho preláti a mnozí církevní hodnostáři. Každý z poutníků před sv. Otcem poklekl, aby přijal jeho požehnání. Dva důstojníci čestné stráže každému pokynuli, kdy má povstati, aby následující mohl přikleknouti.

Vše dělo se mlčky. Byla jsem pevně odhodlána, že na sv. Otce promluví. V tom znenadání důstojný pán Reverony, který stál sv. Otcovi po pravici, upozornil nás důtklivě, že oslovovati sv. Otce není dovoleno. Pohlédla jsem rychle tázavě na Celinu. Srdce mi až hrůza bušilo. „Mluv!“ pošeptala mi.

V okamžení klečela jsem u nohou sv. Otce a políbivši mu střevis a vzápětí ruku, upřela jsem na něho zaslzené oči. Potom jsem vybuchla:

„Svatý Otče, ráda bych si vyprosila velikou milost.“

Svatý Otec se okamžitě ke mně tak schýlil, že se takřka dotýkal mé tváře.

„Svatý Otče,“ řekla jsem, „ráčíte mítí jubileum, udělte mi z té příčiny té milosti, abych směla v patnácti letech vstoupiti do řádu Karmelitek.“ V tom ozval se užasle a nevrle generální vikář z Bayeux: „Vaše Svatosti, jest dítětem, má dosti času, aby pomýšlela vstoupiti do řádu Karmelitek; představení teprve věc projednávají.“

„Dobře, mé drahé dítě,“ pravil sv. Otec. „Učiň to, co představení ustanoví.“

To mne neuspokojilo. Vytasila jsem se s další prosbou, dotýkajíc se sepiatýma rukama nohou papežových:

„Svatý Otče, dáte-li mi své svolení, potom nebude mi již nikdo činiti obtíže, abych ke Karmelitkám vstoupila.“

Poté zahleděl se mi hluboce do očí a zdůrazňuje každé slovo, pravil: „Uklidni se, mé dítě, Karmelitkou se staneš, až Pán Bůh pokyne.“

Měla jsem ještě mnoho za lubem, ale důstojníci čestné stráže mi opět pokynuli, abych povstala. Když však zpozorovali, že pokynů jejich nedbám, uchopili mne za ruce za pomoci důstojného pána Reveronyho, neboť spočívajíc sepiatýma rukama na kolenou sv. Otce, byla jsem takřka ztrnulou. Když předobrá sv. Otec zpozoroval, že budu násilím od něho odtržena, dotkl

se něžně svýma dlaněma mých rtů, povstal, aby mi požehnal a hleděl laskavě za mnou, dokud mne neodvedli do sousední síně.“

„Až Pán Bůh pokyne.“ Slova ta, jež pronesl sv. Otec, zněla Terezce stále v uších. Mnoho překážek a obtíží se naskytlo, než vůle Boží rozhodla. Oplývajíc něžností k Ježíškovi, nabídla se mu za loutku a vroucně jej při tom prosila, aby jí nešetřil, jako činívají některé děti, nechtějící se hraček takřka ani dotknouti. Přála si býti Ježíškovým míčem, kterým by házel, jak se mu uzdá, který by třeba i zničil, anebo který by ve svých ručkách něžně tiskl.

Ježíšek Terezku vyslyšel. V Římě stala se skutečně jeho míčem, jak si kdysi přála. Prožila tam mnohé muky, až jí z toho bylo úzko. Byla roztrpčenou, ale naděje přes to přece se nevzdávala...

Terezka vstupuje ke Karmelitkám.

Dne 1. ledna r. 1888 dověděla se Terezka od převorky, že 28. prosince obdržel klášter od biskupa písemné svolení, aby byla bez průtahu do řádu přijata. Převorka dodala, že se to může státi teprve až po uplynutí doby postní. Slova ta dotkla se velmi nepříjemně Terezky. Slzíc, zvolala: „Svět konečně mne docela uvolnil, zato však nyní klášter zdráhá se okamžitě dopřáti odpočinku a klidu ubohé a znavené holubičce.“

Tři měsíce byla teda nucena ještě čekat. S počátku ji napadalo, aby po celou tuto dobu žila poněkud volněji než obyčejně. Zapudila však rychle tuto myšlenku a jala se naopak žítí tím odříkavěji.

„Užívám-li slova „odříkavý“, nemyslím tím, že bych byla činila něco takového, co by se vyrovnalo vznešeným skutkům kajicnosti, jimiž se vyznačovali světci,“ napsala o sobě skromně. „Jsem daleka toho, abych se ztotožňovala s těmito velikány ducha, kteří již od svého nejútlejšího dětství žili tak kajicně, že kdekdo nad tím žasl. Já naproti tomu vynasnažovala jsem se jen zkrotiti svoji svévolnost a potlačiti vzdor, cvičíc se v úslužnosti a v drobných skutcích lásky. Počínala jsem si při tom nenápadně, ale svědomitě, neboť mi běželo o to, abych se řádně připravila na tu velikou milost, kdy se stanu nevěstou Kristovou. Nejsem s to, abych slovy vylíčila, jak velice mi to všechno znenáhla prospělo, abych si osvojila pokoru, sebezápor a jiné ctnosti.“

V pondělí, dne 9. dubna vstoupila konečně Tereзка do kláštera Karmelitek v Lisieux. Bylo jí právě 15 let a 3 měsíce. Ráno zúčastnila se v klášterním chrámu se všemi svými drahými mše svaté, při níž přistoupila ke stolu Páně. Prodlévajíc na modlitbách, zaslechla znenadání usedavý vzlykot. Poznala, že někdo z její drahých se rozplakal, sama však neuronila ani slzičky. Po mši sv. namířila první ke klášterním dveřím.

Srdce bušilo jí náramně neklidně, že se toho až ulekla. „Byla to vskutku,“ píše později, „smrtelná úzkost, kterou jsem v té rozhodné chvílce prožila. Jenom ten, kdo něco podobného zakusil, je s to, aby mne pochopil.“

U klášterních dveří políbila na rozloučenou všechny své drahé a prosíc otce o požehnání, padla na kolena. Otec rozplakav se, poklekl též a přání jejímu vyhověl. Byl to nadmíru tklivý výjev, který zajisté byl Bohu a celému nebi velmi milým. Jak by ne, vždyť vážný muž obětoval tu Bohu dítě své, jež bylo teprve v prvním rozpuku života.

V tom otevřely se klášterní dvéře, a nadešel okamžik, kdy Terezka měla se rozloučiti se světem. Políbivši se s oběma svými sestrami, s Pavlínou a s Marií, jež s mateřskou péčí ji vychovávaly a již několik roků byly Karmelitkami, přivítala se poté něžně s ostatními řeholnicemi, s nimiž měla od té chvíle společně žítí v sesterské lásce a o jejichž obětavosti obyčejní lidé nemají ani potuchy.

Žhavé přání Terezčino se tedy splnilo. Duše její oplývala nevýslovným štěstím. Pociťovala je živě ve svém srdci, jež se rázem podivuhodně uklidnilo. Budoucnost připadala jí jako tichá hladina jezerní, již ani prudký víchř není s to rozčeřiti. Uvědomovala si, že se jí dostalo přehojné odměny za všechno utrpení a oběti z minulosti.

V návalu blaha opakovala si v jednom kuse slova: „Nyní jsem již navždy v domě Božím!“

Čekatelkou.

Kdo vstoupí do řádu, musí zpravidla, než je připuštěn do noviciátu, nějaký čas prodlévati v klášteře ve svých šatech světských. Avšak po celou tu dobu podléhá docela řeholní kázni, jako by byl skutečným řeholníkem. Všechny pobožnosti a duchovní cvičení musí prodělávati, aby se přesvědčil on i představení, zda skutečně má od Boha k tomu povolání. I Terezie se této zkoušce ochotně podrobila.

Z počátku rozrušily ji mnohé nepříjemnosti. Zmiňuje se o tom ve svých spisech později těmito slovy: „První dny moje v klášteře byly pro mne trapné. Nebylo tu pro mne růží, nýbrž jen samé trny.“

Duše její trpěla bezradností a ochablostí. Nemile se jí též dotýkalo, aniž by si toho byla vědoma, že přísně byla ve všem střežena. Jednou opomněla na chodbě odstraniti pavučinu. Převorka si toho všimla a ihned jí to vytkla přede všemi řeholnicemi: „Inu, ovšem, nelze upříti, že klášterní chodby zametá patnáctileté děvče! Dar-mo mluvit! Odstraňte ihned pavučinu a buďte příště pečlivější!“

Sestra, jež měla na starosti novicky, posílala jí den co den do zahrady, aby plela záhony. Práce ta byla jí velmi nepříjemnou, jen s velikým

přemáháním ji vykonávala. Setkávala se tam zpravidla s převorkou, Matkou Marií Gonzagou, která dokonce jednou ji zarazila trpkými slovy: „Co si s tím dítětem počneme? Jest opravdu k ničemu. Jaká jest to novicka, když každodenně chodí na procházku?“

„Avšak i jiné soužení mne s počátku v klášteře stíhalo,“ přiznává se sv. Terezie ve svých „Dějinách duše“. „Ať to bylo cokoli, snášela jsem vše ochotně a s veselou myslí.“

Právě před svou obláčkou do řeholního šatu vykonala generální svatou zpověď u P. Pichona z Tovaryšstva Ježíšova, jemuž potom vypravovala o svém dosavadním duchovním životě. Jezuita po skončené sv. zpovědi slavnostně prohlásil: „Před Bohem, před Rodičkou Boží, přede všemi anděly a svatými pravím, že jste se nikdy nedopustila těžkého hříchu. Děkujte Pánu Bohu z hloubi své duše za všechny milosti, jimiž vás dobrotivě zahrnul.“ Na konec připojil tato krásná slova: „Kéž Bůh jest vždy pánem a vůdcem vaší duše.“

Bůh skutečně mladistvou její duši potom stále spravoval a řídil. Tím ovšem netvrdíme, že jí nebylo třeba poučení a rady od duchovního správce a řeholních představených. Uznávala to sama, neboť byla vůči svým představeným upřímně sdílnou. Vynasnažovala se úzkostlivě, aby zpovědník a představené znali její duši zevrubně.

Obláčka a noviciát.

Dne 10. ledna r. 1889 byla sv. Terezie oblečena do řeholního šatu. Byla to slavnost, kterou prožila v kruhu svých příbuzných. Majíc ještě světské šaty, prodlela s nimi nějakou chvíli v klášterní hostinské místnosti. Potěšivši a rozloučivši se naposledy se všemi, uchýlila pak se do kláštera, jehož brána zapadla za ní navždy...

Ocitnuvši se na klášterní chodbě, spočinula tehda bezděky svým pohledem na roztomilé sošce Jezulátka. Zdálo se jí, že Ježíšek, obklopený květinami a ozářený světly, se na ni usmívá. Potom zahleděla se na dvorek křížové chodby, jehož záhony byly zasněžené. Podívaná ta ji mile dojala. Prosilať před tím dlouho snažně Boha, aby o slavnosti její obláčky na důkaz zvláštní své přízně k ní dopustil padati sních. Bělostné sněhové vločky znázorňovaly její čistotu a nevinnost.

„Jak něžně a laskavě zachoval se tím ke mně sladký můj Spasitel,“ píše o tom nadšeně. „Splnilť i po té stránce moje přání. Žádný smrtelník — i kdyby byl sebe mocnější a bohatší — není s to, aby snoubence své k vůli na důkaz své lásky opatřil alespoň jednu sněhovou vločku s nebe! Blahoslunnost nebeského Ženicha, jenž miluje lilie běloučké jako svěží sních, v případě tom zaskvěla se podivuhodnou září.“

Přijavši řeholní roucho blahoslavené Panny

Marie, dostala též klášterní jméno: „Terezie od Ježíška a od svaté Tváře“.

Po slavnosti uchýlil se biskup do klášterního zátiší, kdež Terezii dal skvěle najevo svou blahovůli. Především všemi kněžími, kteří ho doprovázeli, zmínil se především o tom, jak jej navštívila se svým otcem v Bayeux, než se vydala na pouť do Říma. Podotkl, že měla tehda vlasy schválně nahoru stočené, aby se zdála býti starší. Učinila prý to k tomu cíli, aby jí tím spíše dovolil vstoupiti ke Karmelitkám, ačkoli byla ještě tuze mladá.

V noviciátě měla za představenou sestru, jež byla opravdovou světicí. Vynikala všemi krásnými ctnostmi, jimiž Karmelitky prosluly zejména v prvních dobách, kdy byla u nich zavedena přísná kázeň. Prodlévala takřka v jednom kuse u sv. Terezie, zasvěcujíc jí s nevýslovnou vlídností do všech povinností. Terezie si jí vskutku vážila a velmi si ji oblíbila, přes to však nebyla nikterak s to, aby se jí svěřila se vším, co měla na srdci. Nedostávalo se jí obyčejně slov k tomu, aby jí odhalila úplně své nitro. Působilo jí tudíž hotovou trýzeň, když měla podle předpisů podrobně vyjeviti jí všechno, co se děje v její duši.

Starší jedna spolusestra, jakoby byla vytušila obtíže mladistvé novicky, oslovila ji jednou, když měly hodinku, určenou k zotavení: „Mám za to, sestřičko, že u vás není toho mnoho, s čím byste

se měla představeným svým svěřiti.“ — „Proč tak soudíte, cťihodná Matko?“ otázala se udiveně Terezie. — „Pokládám totiž duši vaši za neobyčejně čistou a prostou. Čím více budete prospívati v dokonalosti, tím bude duše vaše prostší. Neboť každá duše, jež spojuje se úžeji a úžeji s Bohem, vyniká zpravidla čím dál tím více větší prostotou.“

Květinka, zasazená do zátiší posvátného Karmelu, přimkla se těsně k Božskému Mistru a u paty Jeho kříže počala se nádherně rozvíjeti. K duhu jí šla rosa Jeho slzí, prospívala jí ne-
výslovně oslnivá zář Božské Jeho Tváře a zá-
zračně ji sílilo Jeho Tělo a Krev ve sv. přijí-
mání.

Doba, kterou byla nucena Terezie prožiti v no-
viciátě, zdála se jí býti nadmíru dlouhou, neboť
nedočkavě se těšila na den, kdy jí bude do-
přáno složiti sliby. „Jednou při rozjímání,“ uvá-
dí ve svém spise, „jsem jasně znenadání poznala,
že ve žhavé touze mé po svatých slibech jest
obsaženo mnoho sebelásky. Vzpomněla jsem si
totiž, že jsem si kdysi přála býti Ježíškovým mí-
čem, s kterým by si hrál, jak by se mu zdálo.

Jak jsem se mohla tudíž opovážiti, abych chtě-
la uplatniti svou vůli, když jsem se oddala zcela
Ježíškovi? Uvědomila jsem si též, že nevěsta o
svatbě se nejvíce zavděčí svému ženichovi, když
má krásné a vkusné šaty. A proto učinila jsem
předsevzetí: Nechci již nikdy usilovati tolik pros-

bami o to, aby mi bylo co nejdříve dovoleno složit sv. sliby. Budu trpělivě čekat na tu milost tak dlouho, dokud se Ti nezalíbí touhu mou splnit. Nedopust, prosím, abych vlastní vinou blahý ten okamžik oddálila. Od této chvíle chci se horlivě přičinit o to, abych si opatřila co nejvzácnější svatební šat a šperky. Až budu mít vše připraveno, zajisté potom se zalíbením ihned přijmeš mne za svoji nevěstu.“

Svatební šat.

Svatá Terezie skromně a prostě vyličuje, jak se jí podařilo opatřit si nádherný svatební šat ke slavnosti slibů — ke svatbě své s Kristem.

„Sotvaže jsem byla oblečena, byla jsem často v rozjímání poučená o dokonalosti řeholní, zejména o slibu svaté chudoby. Jsouc čekatelkou, užívala jsem při práci nejraději věci pěkných, bez nichž byla bych se snad ani neobešla. Ježíš, přelaskavý můj Mistr, byl ke mně tehda shovívavým; vychovává obyčejně duše, jež jsou mu věrně oddány, poznenáhlu, aby tím jistěji nastoupily cestu pravé dokonalosti...“

Tehda užívala jsem nejraději při práci předmětů, jež byly nemotorné a odporové. Měla jsem z toho upřímnou radost, když místo hezkého džbánu dali mi velikou a otlučanou konvici. Vynasnažovala jsem se též všemožně, abych se nikdy neomlouvala, což mi připadalo velmi za těžko vůči novicmistrové; neboť záleželo mi velmi

na tom, abych k ní byla stůj co stůj co nejvíce upřímnou.

První úspěch, kterého jsem se v té příčině dopracovala, byl nepatrný a všední, ačkoli bylo mi k tomu třeba mnoho sebezáporu. Někdo položil na okno nádobku, jež se rozbila. Novicmistrová se domnívala, že jsem to zavinila. Vytýkajíc mi to, podotkla, že v budoucnosti musím býti pozornější a že vůbec musím více dbáti pořádku. Pozorovala jsem na ní velikou nespokojenost. Vzpomenuvši si na řeholní pravidla, podle nichž v řádu Karmelitek nikdo nemá se omlouvat i kdyby mu bylo křivděno, poklekla jsem a políbivši zemi, slíbila jsem, že v budoucnu budu pořádku svědomitě dbalou. Byla jsem ve ctnosti dosud velmi slabou a proto mi tyto maličkosti připadaly za těžko. Přes tu chvíli musila jsem si uvědomovat, že na konec světa pravda vyjde najevo.

S oblibou pěstovala jsem nenápadně cvičbu rozmanitých ctností, jež se mi právě bezděky namanuly. Skládala jsem pláště, jež sestry z nedopatření opomněly ukliditi. Působilo mi velikou radost, když jsem se jim tím zavděčila. Byla jsem stále upozorňována a pobádána k tomu, abych svou sebelásku potlačovala. Prospělo to mé duši více, než kdybych se byla sebe více tělesně umrtvovala.

Blahoslavená Panna Maria přispěla mi, abych duši své získala svatební šat. Když již jsem ho

měla, tu všechno nasvědčovalo tomu, že všechny překážky jsou odstraněny.“

Bylo stanoveno, že sliby složí 8. září r. 1890.

Nevěstou Kristovou.

Karmelitkám jest dovoleno celou noc prodlíti na kolenou před sliby v blízkosti svatostánku. Terezie konajíc tuto pobožnost, měla velké pokušení. Povolání její zdálo se jí býti pouhým snem a pošetilostí. Zlý duch jí našeptával, že život v klášteře Karmelitek pro ni není. Vnucoval jí myšlenku, že bude podváděti představené, když nastoupí cestu, určenou pro celý její život, pro niž nemá vůbec povolání. Hrozné představy ji obklíčily, zahrnovaly ji jako houstnoucí mraky a pod dojmem těchto představ vnucovala se jí myšlenka: „Bůh tě nezvolil pro stav řeholní, jest zapotřebí, aby ses vrátila do světa.“

Srdce její chvělo se nevýslovnou úzkostí. Byla bezradnou, ba dokonce zoufalou.

V rozhodné chvíli svěřila se upřímně se vším novicmistrové. Pokorně upozornila na pokušení, jež ji vážně znepokojuje. Zkušená novicmistrová se jen usmála a laskavými slovy ji docela uklidnila.

„Konečně došlo k slavnosti slibů. Bylo to dne 8. září,“ píše světice. „Srdce moje překypovalo nebeskou slastí, oplývajíc spokojeností, o níž se nikomu ani nezdálo. S takovými pocity složila jsem svaté sliby. Mnoho milostí jsem si tehda

od Pána Boha vyprosila, neboť pokládala jsem se vsuktku za dceru Krále nebes. Jsouc hrda na své vyznamenání, pokoušela jsem se přiměti svého Pána a Ženicha, Krále králů, aby svým ubohým poddaným, kteří jsou mu mnohdy nevěrní, osvědčil své milosrdenství. Na nikoho jsem v té důležité chvíli nezapomněla. Přála jsem si snažně, aby všichni hříšníci na světě se téhož dne obrátili a aby všechny duše v očištění byly vysvobozeny. Čeho jsem si sama od Něho přála, napsala jsem na lístek, který jsem po celý den nosila na srdci. Bylo tam napsáno:

Ježíši, Božský můj Ženichu, dej, aby duše moje zářila vždy tou nevinností, kterou se zaskvěla na křtu svatém. Zbav mne raději života, než abych ji snad měla poskvřniti i sebe menším hříchem. Jedině Tebe chci hledati a jediné Tebe nalézti. Kéž věci stvořené nemají pro mne významu právě tak, jako já pro ně. Nedopust, aby starosti svět-ské znepokojovaly mou duši a připravovaly ji o vnitřní klid.

Ano, můj Ježíši, jediné o Tvůj klid Tě prosím a o takovou lásku k Tobě, jež by byla nesmírná a nekonečná. Pro Tebe, sladký Ježíši, jsem odhodlána podstoupiti mučednickou smrt. Kéž srdce moje zahyne mučednictvím a kéž mne potká to štěstí, abych pro Tebe byla umučena.

Přispěj mi, abych všechny svoje povinnosti co nejdokonaleji plnila, na nikoho se neohlížejíc. Přála bych si býti kaménkem anebo pískem na

čestě, po níž se mnoho chodí, aby lidé po mně šlapali a do mne kopali. Tobě, přelaskavý můj Spasiteli, obětuji se celá a bez výhrady. Nakládej se mnou podle své svaté vůle a kéž nikdy nevetře se mezi nás něco pozemského.“

Večer po slibech položila sv. Terezie — jak bývalo obyčejem — svůj svatební věnec k nohám nejblahoslavenější Panny Marie. Učinila to radostně, neboť věděla, že svatými sliby zabezpečila si věčné štěstí.

Nic — jenom láska...

Kdo pročítá pozorně životopis sv. Terezie, který na rozkaz představených sama napsala, má ten dojem, že jest zapotřebí, aby andělové k řádkům jejím mnohé zajímavé věci připojili, o nichž Terezie schválně se nezmínila, aby se zdála býti docela nepatrnou. A přece prostinké její „Dějiny duše“ uchvátí každou duši, prahnoucí po lásce Kristově, tak silně a neodolatelně, že se tomu neubrání i kdyby se o to zasazovala.

Zatím zemřel jí otec. Zanedlouho po jeho pohřbu vstoupila ke Karmelitkám také sestra její Celina. Stalo se to 14. září r. 1894. Terezie zmínivši se o tom, na konec dodala: „Nyní nemám již jiného přání, než abych milovala Krista nade všecko a z celé své duše tak, abych láskou k Němu omdlévala, ba dokonce i šílela. Již netoužím po utrpení ani po smrti, ačkoliv mám je upřímně ráda. Mám na paměti jen, abych byla

ustavičně odevzdána do vůle Boží. Nyní prosím jenom o to, aby vůle Boží se na mé duši uplatňovala.

Znám jenom jediný prostředek, kterým lze dospěti k dokonalosti; prostředkem tím jest láska.

Jak blahé jsou cestičky lásky! Ovšem, mnohý na nich trochu tu a tam klopýtne a snad i od nich se uchýlí, láska však v zápětí vše napraví a žár její pohltí vše, co se Ježíši nelíbí neb co Ho zarmucuje. Na dnu srdce zůstane jen zlato blahého míru a spokojenosti.

Kéž by všechny slabé a nedokonalé duše to pocítily; žádná z nich nebyla by bezradnou a skleslou, naopak každá vynasnažovala by se jistě ze všech sil svých, aby dosáhla největšího stupně lásky.

Ježíš žádá jen lásku, ve které se mu člověk úplně obětuje...

„Lásku jedině láskou lze oplatiti,“ napsal sv. Jan z Kříže. Výrok ten jest skutečně pravdivý. Konečně jsem tedy našla prostředek, který jsem hledala, abych srdci svému ulehčila: lásku oplácím láskou.

Láska to byla, jež ukázala mi a upevnila moje povolání řeholní... Ježíši, moje lásko, nyní již povolání svoje znám a je miluji... Láska mne neodolatelně poutá a k dobrému nabádá. Jenom o klid Tvůj prosím, Ježíši můj, a o nesmírnou a nevystižnou Tvoji lásku. Můj sladký Spa-

siteli, chtěla bych Tě tak milovati, jak Tě dosud nikdo na světě nemiloval.“

„Milujme,“ vybízí nás sv. Terezie důtklivě. „Milujme, neboť srdce naše jest k tomu cíli stvořeno, aby milovalo.“

Důkazy lásky.

„Jak mám lásku svou osvědčiti?“ táže se v „Dějínách duše“ sv. Terezie. „Vždyť přece toužím horoucně po tom, abych ji dokázala skutky!“ A na tu otázku dále sama odpovídá: „Nuže, jsem jako hravé dítě, jež chce sypati kvítí před trůnem Božím a naplňovati líbeznou vůní příbytek věčného Krále. Svým zvučným hláskem chce mu zapěti vznešenou píseň o lásce... Ano, můj sladký Spasiteli, to vše bych ráda jednou činila před tváří Tvou. Nevím, jak bych Ti jinak osvědčila svou lásku, leč tím, že bych chtěla sypati kvítí před Tebou. Jedině to zdá se mi býti nejvhodnějším, abych Ti přinesla nějakou oběť, jež by Tě potěšila. Přičiním se o to, abych slovem i skutkem ve věcech velkých i zcela nepatrných dávala Ti najevo svou čistou lásku. Z lásky k Tobě ráda budu trpěti vše, cokoli mne stihne; z lásky k Tobě chci se též radovati z toho, co mě milého potká. Z té příčiny chci Ti snášeti na důkaz své lásky pestré a vonné kvítí. Každou květinu, kterou spatřím, chci Ti utrhnouti a při tom chci bez přestání prozpěvovati Ti nadšenou píseň o lásce i tenkrát, když budu sahati

pro růži do hustého trní. Když se při tom do krve zraním, tím líbezněji budu hrdinskou svoji píseň o lásce Tobě ke cti a radosti prozpěvovati.“

Může být něco prostějšího, snadnějšího a účelnějšího, čím by se projevovала láska? Tak může každé dítě osvědčovati lásku svoji bez obtíží Bohu. Boha milovati znamená tudíž všechno činiti z lásky k Němu, všechno z lásky k Němu podstoupiti a trpěti a radovati se ze všeho z lásky k Bohu. Všechny tyto projevy mají za účel způsobiti Bohu zalíbení jedině proto, aby mu milující duše dokázala, že Jej miluje.

„Nepřeji si,“ líčí ve své knize světice dále, „aby někdo z tvorů mne předčil v lásce k Bohu. Zkrátka chci vše věnovati Ježíši, chci mu celá náležitěti a kdybych docela nic neznamenal, i to mu poroučím.“

Láska k Bohu a k bližnímu jsou dvě nerozlučné družky. Kdo nedbaje trní, trhá Bohu růže lásky, pídí se též ve spletenici trnů po růžích lásky k bližnímu, jakoby to byly květy na záhonech volně přístupných.

Trní znamená utrpení. V tom měla svatá Terezie své zalíbení. Milovala je, ačkoli nikdy neprosila o to, aby Bůh utrpení na ni seslal.

„Utrpení,“ podotkla v jednom svém dopise, zaslaném jistému misionáři, „bylo mým údělem od dětství. Ježíš však mě poučil, abych vášnivě si zamilovala vše, co mě kdy bude roztrpčovati.“

Žhavá její touha po utrpení vzmáhala se tím více, čím více soužení za soužením ji skličovalo. Celý její život byl cestou křížovou, po níž, oplývající láskou, radostně kráčela. Řeholní spolusestry z počátku si jejího utrpení ani nepovšimly, přes to však tajná, celkem bezvýznamná ta zranění a nesčíslné její oběti vyrovnala se bolům a soužením, jež zažila později, když onemocněla.

Štěstí a radost.

Kdo odumře světu, právě tím stane se opravdu šťastným. Vnitřní radost blaží ho stále, i když na něho dolehnou kruté boly. Myšlénku tu měla sv. Terezie vždy na paměti a proto také nebála se nikdy smrti. Naopak, nejednou přála si velmi snažně, aby co nejdříve umřela. Mnohý se zajisté nad tím pozastaví a hrůzou se zachvěje. Pravdou však jest, že Terezie byla odhodlána zemřítí kdykoli, těšíc se z toho, že jediným jejím přáním a snahou jest, aby se vždycky líbila Ježíši.

Podivuhodné nadšení takřka čiší ze slov, jimiž líčí, že smrt již se k ní blíží. Při vzpomínce na to pokaždé překypovala vzácnou rozkoší.

„Škoda, že mi nebylo dovoleno,“ píše, „o zeleném čtvrtku probdítí celou noc u hrobu Spasitelova. Již o půlnoci byla jsem nucena uchýliti se do své světničky. Když jsem ulehla, z ničeho nic jsem pocítila v celém těle úžasné horko. Měla jsem skutečně za to, že poslední moje ho-

dínka nadchází, a srdce moje jávalo. Měla jsem shasnuté světlo. Za hrozných bolestí vytrysklo mi něco z úst. Nevěděla jsem, co se to se mnou děje. Byla jsem tomu povděčna, že se mi náskytla příležitost, abych z lásky k Bohu zvědavost svoji potlačila. Poté jsem se ztišila a spala klidně až do rána,

O páté hodině jsem povstala právě, když se zvonilo. Ihned mne napadlo, že co nevidět budu mítí nějakou velikou radost. Přistoupila jsem k oknu a zahleděvši se na kapesník, shledala jsem, že jest zakrvavený. V tom okamžiku jsem si uvědomila, že předobrá můj Spasitel mi z dálky již kyne, a že zanedlouho spočinu již u Něho.

Téhož dne k večeru, jsouc radostně rozrušená, uchýlila jsem se do své světničky. Když jsem usínala, osvědčil mi Božský Mistr svou nevystižitelnou lásku opět tak, jak to učinil předchozího večera. Dostala jsem opět záchvat na důkaz, že Kristus mě brzy k sobě povolá. Myšlenka ta způsobila mi velikou radost a učinila mne nevýslovně šťastnou.“

Představenou novicek.

Bylo věru ku podivu, že sv. Terezie od Ježíška přes to, že byla velmi mladou, stala se novicmistrovou. Řeholní spolusestry znající ji dobře, byly pevně přesvědčeny o tom, že svoje svěřenky vychovává tak, aby z nich byly horlivé

řeholnice. Světice počínala si ve svém zodpovědném úřadě velmi obezřetně. Počínala si zkušeně a rázně, ale nezapomínala nikterak pokračovati důsledně na cestě dokonalosti.

„Jsem si toho vědoma, že ovečky moje pokládají mne za příliš přísnou,“ uvádí ve své knize. „Ať si říkají cokoli, jistě jsou přesvědčeny o tom, že je všestranně zahrnuji láskou... Mám to za svou vážnou a svatou povinnost připoutati je co nejvíce k Bohu.

Vychovávajíc jiné, mnohému jsem se přiučila. Především jsem poznala, že každá duše prodělavá tytéž vnitřní boje, a že všechny se od sebe velmi liší. A proto jest zapotřebí různě s nimi zacházeti a je vychovávat.

Bůh udělil mi tu milost, že jsem se nikdy nebála bojů. Vykonávala jsem svoji povinnost co nejsvědomitěji.“

Sv. Terezie vskutku nedosáhla nikdy úspěchu anebo vítězství. K čemu nabádala své svěřenky, to konala též sama.

Především bojovala vždy co nejrozhodněji proti svým choutkám a náklonnostem. Ač byla mladíčká, přece se dovedla tak opanovati, že nikdy si nestýskala a že nikdy neomlouvala svých činů. Vytkla si za úkol, že bude v klášteře služkou všech svých spolusester.

Cvičíc se ustavičně v pokoře, vynasnažovala se, seč byla, vyhověti v klášteře každému, jakmile se jí k tomu naskytlá sebe menší příležitost.

„Nad mojí křehkostí musí vždy zvítěziti pevná moje vůle,“ říkala. „Mám za to, že Ježíš miluje ubohou moji duši proto, že slepě věřím v jeho milosrdenství. Byla jsem nevýslovně slabou, Ježíš jistě z té příčiny se nade mnou slitoval a počal mě vychovávat a cvičiti ve své nevyzpytatelné lásce... Vše, co jsem konala, působil ve mně Ježíš. Sama jsem nedokázala ničeho, protože jsem byla křehkou a slabou.“

Oběť.

Vroucí láska sv. Terezie k Bohu a touha její po utrpení a oběti přiměly ji k tomu, že se rozhodla obětovati se zcela nebeskému Mistru. — „Jsem ubohé dítě, slabé a nemocné,“ podotýká ve své knize. „A právě proto, že jsem tak slabou, chci býti, můj přelaskavý Ježíši, tvojí obětí. Rozhodla jsem se k tomu z lásky k Tobě na usmíření hříšníků... Kéž bych mohla všem pošetilým duším vypravovati o Tvé lásce tak, aby k Tobě přilnuly. Mám za to, že kdybys našel duši, jež by byla slabší a zbědovanější než moje, prokazoval bys jí zajisté tím větší milosti, musila by se ovšem úplně oddati Tvému nekonečnému milosrdenství.“

Co to znamená státi se obětí slitovné lásky Boží? Světice to vysvětluje: „Kdo se chce státi obětí, musí býti vždy ochoten přijati od nejvyššího spravedlivého Boha jakékoli utrpení.“ A v dopise jedné své spolusestře důtklivě připomíná:

„Bud' ubezpečena, že čím je kdo nepatrnější a chabější, že tím právě jest způsobilejší pro žhavou lásku Ježíšovu. Ano, on právě z té příčiny stane se snáze obětí Kristovou. Stačí, ovšem i pouhé přání státi se obětí, přece však jest třeba toužiti upřímně po tom, abychom slabými a ubohými zůstaly. Milujme svoji poníženost a nicotnost, které jsme si dobře vědomy. Jedině tím staneme se chudými duchem, a Ježíš nás jistě nalezne, ať jsme kdekoli, aby v nás roznítil plamen své lásky...“ „Proč se zdráhají slabé duše státi se obětí slitovné lásky Boží? Kéž by se spravedlnosti Boží podrobily a déle neváhaly! Ale Bůh ve své lásce má nad jejich slabostmi slitování; milosrdenství, a dobrotivost Jeho spočine na nich v míře tím hojnější.

Ježíš od nás žádá za nesmírnou lásku svoji, naprostou důvěru a takovou lásku naši, ve které se mu máme docela obětovati. Kdo by se odvážil přelaskavému Spasiteli to odepřít? „Vždyť Kristus se z lásky k nám obětoval tak, že dokonce za nás na kříži vykřvácel. Ano, Ježíš žízní po tvé lásce!“

Oběť její za kněze.

Sv. Terezie poznala a pochopila jasně a úplně, v čem spočívá povolání Karmelitek, teprve na své cestě do Říma. Vyličuje to slovy: „Až dosud dobře jsem nevěděla, jaký mají Karmelitky hlavní účel. Obírala jsem se jen myšlenkou, že

tam budu moci mnoho se modlití za hříšníky. Nenapadlo mne vůbec, že je též potřebí modlití se za kněze. Pokládala jsem to za zbytečnost, neboť v každém knězi jsem spatřovala vzor dokonalosti. Teprve v Itálii jsem vystihla a porozuměla v celém rozsahu tomu, jaké úkoly a jaký význam má řád Karmelitek. Tehda poznala jsem mnoho zbožných a svatých kněží; zároveň však jsem též shledala, že, ačkoli převyšují svým důstojenstvím anděly v nebi, přes to přece jsou slabými a křehkými lidmi. Jestliže tedy hodní a svědomití kněží, jež Kristus v evangeliu nazývá solí země, mají velmi zapotřebí, abychom se za ně modlili, tím více toho potřebují kněží vlažní a málo horliví.“

Světice, byvši před řeholními sliby otázána, co ji přimělo k tomu, aby vstoupila ke Karmelitkám, odpověděla: „Uchýlila jsem se do zátíší klášterního proto, abych zachraňovala duše a pak zejména z té příčiny, abych se modlila za kněze.“

„Modlím se za kněze, kteří působí v zemích civilisovaných právě tak, jako za ty, kteří hlásají evangelium pohanům. Úkol jejich jest stejně obtížný. Chci se státi, následujíc příkladu sv. Matky Terezie, „dítětem církve“. Předním životním mým úkolem jest zahrnovati vždy do svých modliteb všechny zájmy a starosti náměstka Kristova na zemi.“

Nadšení její pro úřad kněžský rostlo čím dál

tím více. Dokladem toho jest, že dva misionáři stali se jejími duchovními bratry, za něž obzvláště se modlila a oběti přinášela. A proto také poučujíc novicky, kladla jim na srdce: „Povoláním naším není vydati se na pole nebeského Hospodáře a obstarávati tam žeň. Náš úkol jest mnohem vznešenější. Pán Ježíš — zdá se mi — jako by nám připomínal: Pozdvihněte oči svých a vizte... Všimněte si dobře toho, že v nebi jest mnoho míst prázdných. Na vás jest, aby byla opět obsazena. Buďte mi tím, čím mi byl kdysi Mojžíš, když se vytrvale modlil na hoře Sinai. Proste mne o dělníky na vinici, já vám je pošlu. Spokojím se s každou modlitbičkou a s každým zbožným povzdechem, který vytryskne z vašeho srdce...“ Rozvažte si, zda apoštolát modlitby není takového, ba většího významu, jaký má úřad kazatelský? Naším úkolem jest, abychom modlitbou šířitelům evangelia v jejich výchově přispívaly. Oni pak budou získávati tisíce a tisíce duší, jichž každá z nás jest duchovní matkou. Nuže, zda jest příčina, abychom záviděly kněžím Páně?“

Jinde opět podává další zajímavé vysvětlení: „My se modlíme a přinášíme oběti k prospěchu pomazaných sluhů Páně. Ano, my dokonce máme, ba musíme býti jim zprostředkovatelkami věčné spásy... Povinností a vznešeným naším úkolem jest, abychom sůl země udržovaly.“

O kněžích mluvívala světice vždy s velikou

úctou a láskou. Nikdo se nesměl před ní o kněžích pohrdlivě vyjadřovati. Kdykoli naskytla se jí příležitost, vždy a všude vynasnažovala buditi a utvrzovati důvěru ke kněžím, v nichž spatřovala zástupce Boží na zemi.

„Povolání kněžské,“ píše nadšeně, „jaké to nesmírné štěstí! S jakou láskou, sladký můj Spasiteli, držela bych Tě ve svých rukou při pozdvihování, kdy na má slova přijal bys podobu a způsobu prostého chleba a vína. A s jakou láskou podávala bych Tě ve sv. přijímání za pokrm duším.“

Upřímný soucit mívala s těmi kněžími, kteří prodělávali příkoří a tuhé boje. Ráda slýchala zprávy z misí, jež jí byly podnětem k tomu, aby se ve své horlivosti posílila. Dokonce nejednou si přála, aby byla též knězem, neboť toužila po tom, aby za učení a církve Kristovu nejen se modlila, nýbrž aby pro ni též pracovala a bojovala. Přiznává se nadšeně: „Pociťuji povolání k tomu, abych se stala bojovnicí Kristovou... Jak ráda byla bych knězem, apoštolem a hlasatelem slova Božího. Duše má touží po mučednictví! Chtěla bych vše podstoupiti, abych vynikala hrdinskými skutky. V nitru mém hárá odvaha chrabrých křižáků, chtěla bych padnouti v boji za práva svaté matky církve. Chtěla bych celý svět křížem krádem procestovati, abych, můj Bože, svatou Tvoji pravdu všude rozšířila a abych Tvůj kříž u pohanů i nevěrců všude vštíplila.

Nespokojila bych se s tím působití jenom v určité krajině na misiích, nýbrž chtěla bych současně všude po celém světě evangelium hlásati a vniknouti až na nejzazší ostrovy oceánu. Přála bych si býti misionářem navždy, kdyby to bylo možné od počátku světa po všechny věky až do posledního soudu.“

Přání světice se splnilo. Svými „Dějinami duše“, svým apoštolským posláním a svým deštěm růží stala se skutečně misionářkou po celíčském světě, dokonce i profektorkou veškerého kněžství.

Vzlet její do nebe.

„Již netoužím tolik po smrti, nýbrž spíše po životě. Kdyby mi Bůh pokynul, abych sama pro to či ono se rozhodla, nemohla bych to učiniti. Neboť chci jenom to, co Bůh chce!“

Takové měla sv. Terezie zásady vždycky a nikdy z nich ničeho neslevila.

Nemoc její zatím nápadně se zhoršovala. Na počátku července r. 1897 bylo jí tak špatně, že musila se uchýliti do světnice, jež byla zařízena pro nemocné. Dne 30. července přijala svátost posledního pomazání. Po skončení posvátného obřadu, záříc štěstím, řekla: „Dvěře mého tmavého žaláře se otvírají; srdce mé má z toho ne-smírnou radost. Způsobil mi ji především náš duchovní otec. Řekl mi, že duše moje jest tak

čistá a krásná, jako dušička dítěte po křtu svatém.“

Bolesti nemocné stávaly se čím dál tím prudší. Byla již tak sesláblá, že nebyla s to, aby se pohnula. Horečka ji úžasně rozpalovala a záducha tak sužovala, že nemohla ze sebe vypraviti ani slovo. Jestliže se o to pokusila, značně si tím přitížila.

Ráno dne 30. září r. 1897 pravila: „Pozemský vzduch mi nesvědčí. Kdy již budu dýchatí vzduch nebeský?“

Odpoledne opět řekla: „Nyní teprve poznávám, že všechno, co jsem kdy napsala o touze po utrpení, jest skutečně pravdou! Rozhodně toho nelituji, že jsem se docela odevzdala do lásky a milosrdenství nejvyšš dobrotivého Boha.“

Slova ta opakovala několikráte a konečně dodala: „Ctihodná matko, připravte mne, prosím, aby smrt moje byla šťastnou.“ Po sedmé hodině pohlédla nemocná na převorku a řekla: „Povězte mi, prosím, ctihodná matko, zda prodávám již smrtelný zápas? Či snad ještě nezemřu?“ — „Nikoli, dítě drahé, již skutečně pracuješ k smrti. Snad ti dopřeje Pán Ježíš, abys ještě nějakou chvíli tu s námi byla.“

Uslyševši to, odpověděla klidně sténavým hlasem: „Dobře. Ať se děje, co Pán Bůh chce. Ráda snáším vše, i když na mě dopustí Bůh ještě větší utrpení.“

Poté zahleděla se upřeně na kříž a vroucně povzdychla: „Miluji Tě! — Můj Bože — miluji Tě!“

To byla poslední její slova.

Sotvaže andělská její duše zalétla k věčnému Světlu, tvář její zazářila nevýslovným štěstím. Blahý úsměv ji zkrášlil, jakoby to byl odlesk věčné její blaženosti.

„Smrt pro Tebe z lásky,
o Pane, toť můj cíl!“

Slova ta napsala světice několik měsíců před svým úmrtím. Žhavým přáním jejím vždycky bylo zemřít z lásky. Vyjadřovala to velmi často ve svých básních. Důvěra její se nezklamala a přání její se skutečně splnilo, neboť vydechla čistou svoji duši, vzbuzujíc lásku...

Apoštolské poslání sv. Terezie.

Krátce před svou smrtí pravila sv. Terezie své představené: „Pociťuji živě, že apoštolské moje poslání co nevidět započne. Ano, lidi jest třeba poučiti a povzbuditi, aby milovali Boha, jako já jej miluji, a ukázati jim stezku, po níž já jsem kráčela. Blaženost moje v nebesích bude spočívat v tom, když budu na zemi působiti dobro.“

Slovy těmi vyslovuje světice jasně a přesně to, v čem spatřovala po mnohých zbožných modlitbách své poslání, jež svým životem a svými spisy osvědčovala a hlásala. Přáním jejím jest,

aby i v nebi byla činnou. Chce lidi nabádati k lásce vůči Bohu, chce lidem prokazovati dobro.

A jaký má k tomu důvod? „Jedině z lásky,“ chce „sestoupiti na zemi. Chce se přičiniti o to, aby věčná Láska byla milována.“

Podivuhodnou svoji lásku dokazuje nám sv. Terezie tím, že nás nutká, abychom Boha milovali, a že nám ukazuje cestu ke křesťanské dokonalosti. Po cestě té kráčela sama. Jest to cesta docela prostá, po níž se ubírají dítky Boží. Zmiňuje se o ní takto: „Jest to cesta důvěry a naprostá odevzdanost do vůle Boží.“

Kterým duším chtěla sv. Terezie především svým posláním prospěti? Nejsou to duše velikánů naší doby, nýbrž jsou to duše nepatrných lidí. Jest to každý, kdož jsa si vědom své nicotnosti, dává to najevo, jak to učinila sv. Terezie, slovy: „Jsem příliš sláb, než abych sám svými silami něčeho dokázal... Jsem tuze nepatrný, než abych se vyšvihl k dokonalosti.“ A proto maje stále na zřeteli slova Písma sv.: „Je-li někdo mezi vámi docela malý a ponížený, ať přijde ke mně“ (Příslaví 9, 4.), nechť se s velikou důvěrou obrací k Božskému Spasiteli a vzdychá k Němu: „Ježíši, jedině ve Tvé náruči dostanu se do nebe.“ Významná ta slova uvádí sv. Terezie ve svých spisech.

Sblížení duše s Pánem Ježíšem, který ji má povznášeti přes to, že jest slabou a křehkou do nebe, stane se jen tehda, když člověk má k Ně-

mu naprostou důvěru. Světice dokládá to slovy: „Spasitel zachová se k nám podle toho, jak velkou důvěru k Němu máme.“

Hoříc takřka láskou a horlivostí pro spásu duší, oslovuje sv. Terezie přesladkého Ježíše, svého nebeského Ženicha: „S největší pokorou Tě prosím, shlédni s Božského svého trůnu na mnohé a mnohé nepatrné a prosté duše a přitul je k sobě. Bože můj, rač mne ve svém neskonálním milosrdenství a dobrotě vyslyšeti. Ustrň se nad velikým množstvím nepatrných a pokorných duší, jež jsou hodny Tvé lásky a učíš je svou obětí.“

Dešť růží.

S apoštolským posláním sv. Terezie těsně souvisí dešť růží, který předpověděla. Vypravujíc před svou smrtí o svém poslání, pronesla též následující potěšitelná slova: „Blaženost moje v nebesích bude spočívatí v tom, když budu na zemi působiti dobro... Po své smrti budu s nebe jako dešť sypati růže (milosti).“

„Jsme přesvědčeni o tom,“ zdůraznil papež Benedikt XV., „že sv. Terezie slib svůj splnila, neboť nescíslné jsou milosti, o nichž se všeobecně věří, že se na přímluvu její staly.“ Světice učinila vlastně více, než slíbila, neboť její dešť růží trvá ustavičně. A z deště toho povstaly prudké přívaly, podobné vlnám rozbouřeného moře. Zdá se, jakoby sv. Terezie chtěla předstihnouti sv.

Antonína svou přímluvou u Boha za ty, kteří ji o pomoc prosí. Šest knih o více než 200 stránkách jsou pádným dokladem toho, že sv. Terezička od Ježíška pomohla již přemnohým duším v duševních i tělesných jejich potřebách, zejména v záležitostech obtížných a na pohled nemožných. A stále slyšeti lze na všech stranách četné zprávy o zázračném uzdravení nemocných, o podivuhodném obrácení hříšníků, bludařů a nevěrců, jakož i o urovnání sporů a různých obtíží, jež se na přímluvu „sv. Terezičky“ dějí.

„Sv. Terezička“ pomáhá ráda, nikoho od sebe nezažene, ať se na ni kdokoli s důvěrou o pomoc obrátí. Především však pomáhá těm, kteří ji chtějí následovati na cestě dětské duševní prostoty. „Sv. Terezička zajisté,“ řekl papež Benedikt XV., „ve své šlechetnosti bude nejvíce prospívati těm, kdož se odhodlají státi se jejími věrnými následovníky.“ Jistě však jest zejména nápomocnou také těm, kteří modlíce se, aby byli vyslyšeni, konají též skutky křesťanského milosrdenství.

V další stati připojujeme zaručené zprávy o některých podivuhodných příhodách, jež se skutečně na přímluvu „sv. Terezičky“ staly, aby širší veřejnost tím spíše uvěřila v její dešť růží. Jsou to důkazy upřímné vděčnosti těch zbožných duší, které majíce důvěru k „sv. Terezičce od Ježíška“, získaly od Boha splnění svých přání. Zda Božská Prozřetelnost, jež všechno nevyzpy-

tatelně řídí, učinila to způsobem přirozeným, či zda dopustila zázrak, o tom rozhodovati nemůžeme a také nechceme. Majíce v té příčině na zřeteli svrchovanost církevních úřadů, jimž se vždy rádi podrobujeme, odhodlali jsme se zprávy ty uveřejniti jen k tomu cíli, abychom lidem ukázali duši, jež věří a se modlí, a tím je povzbudili též k důvěře v Boha a ke zbožné modlitbě.

Nenadálé nabytí hlasu.

Za krásného letního dne loňského roku vracel jsem se domů z úřední pochůzky. Ubíraje se lučinami nedaleko Mayerlingu, potkal jsem řeholní sestru, která tam sbírala lískové oříšky. Pozdravila mne přívětivě, ale sotva slyšitelně. Bylo mi jí upřímně líto. „Opět jedna šlechetná duše, jež obsluhujíc z lásky k bližnímu obětavě nemocné, nočním bděním připravila se o své nervy, ba snad dokonce i o svoje zdraví,“ pomyslil jsem si a počal jsem se soucitně zajímati o to, čím ubohá řeholnice trpí. Stěžovala si mi šeptem, že již několik roků má plicní chorobu. Obešla mě hrůza. Bylť jsem pevně přesvědčen o tom, že sestra ta má souchofiny v nejvyšším stupni. V naší krajině není to ojedinělý případ. Často bývají u nás na výletě souchofináři, kteří jsou na léčení v nedalekém Allandu. U mnohých z nich lze pozorovati, že hlas jejich jest podezřele zastřený, později však mohou jen s velikou ná-

mahou šeptati. Potom zpravidla takový ubožák se již neukáže, a dovídáme se od jiných nemocných, že předešel nás na věčnost. Soudil jsem, že tak to dopadne i s chudinkou — řeholní sestrou, když jsem se s ní loučil.

Letos 28. listopadu (1919) vypravil jsem se do Meyerlingu na pohřeb ctihodné sestry Bernardiny z kongregace Františkánek. V tamní sakristii přistoupila ke mně jedna řeholnice. Usmívajíc se, vesele mne oslovila: „Důstojný pane, poznáváte mne? Žasnete zajisté, že již docela dobře mluvím.“ V tu chvíli jsem poznal, že jest to ta sestra, s níž jsem se před rokem setkal, kdy namáhavě jenom šeptala. Počal jsem se jí vyptávat, čím se uzdravila.

Sestra ta jmenuje se Illuminata Lessmannová. Líčila mi slovy pohnutými a přesvědčivými, jak se poručila úplně do ochrany „sv. Terezičky od Ježíška“.

„Nejsem sice Karmelitkou,“ řekla přiznávajíc se, jak zasvěcení svoje učinila, „přes to však tě, Terezičko, prosím, abys mne na další cestě mého života tak řídila, jako jsi to činila se svými svěřenkami, dokud jsi byla novicmistrovou. Přijmeš-li moje zaslíbení, dej mi to, prosím, nějak najevo.“

Svatá Terezička jí skutečně naznačila, že prosbu její vyslyšela. Stalo se to právě 14. listopadu, kdy v nedalekém klášteře Karmelitek byl svá-

tek všech svatých z jejich řádu. Uzdravení její stalo se nenadále. Sestra Illuminata prodlévajíc na rozjímání, z ničeho nic měla podivný pocit. Zachtělo se jí neodolatelně, aby se dala do zpěvu.

Myšlenka ta zdála se jí býti pošetilou. Zapuzovala ji, neboť neměla příčiny ke zpěvu. Vždyť nebyl pátek, zasvěcený Božskému Srdci Páně ani žádná slavnost, kdy u Františkánek se obyčejně při bohoslužbách zpívalo. Přes to však po rozjímání sestra, mající na starosti zpěv, rozdala všem zpěvníky. Téhož dne mělo se vyjímečně při mši sv. zpívatí proto, aby představené způsobila se radost, neboť měla se právě vydati na dva dny z kláštera, aby okolní kláštery úředně navštívila. Mše svatá započala. Harmonium se rozezvučelo a sestry daly se do zpěvu. Sestra Illuminata zpívala s nimi. Hlas její byl jasný, ačkoli skoro sedm roků před tím vždy jen šeptala a někdy vůbec ani mluvití nemohla. S úžasem pohlédly na ni spolusestry. Po mši svaté byla společná snídaně. V jídelně vrhla se sestra Illuminata na kolena k představené a zvolala: „Ctihodná představená, již opět mohu mluvití.“ Vzápětí oplývajíc nevýslovnou radostí a vděčností k Pánu Bohu, vrátila se do kaple, kdež na pokyn představené zapěla se spolusestrami „Te Deum“. Sestry byly tak dojaty, že propukly v pláč, když slyšely, že Illuminata znenadání po mnohých letech opět nabyla hlasu.

Od té doby uplynulo již mnoho vody. Sestra Illuminata mluví docela dobře.

Na důkaz pravdy připojuji podpis a úřední pečeť.

Farní úřad v Raisenmarktu, dne 1. prosince 1919.

Bohumír Dorfstätter, farář.

Náhlé uzdravení.

Podepsaný G. Schott, farář v Reichstettu (Dolní Elsasko), odvolává se na svou kněžskou důstojnost, dosvědčuje, že následující zázračné uzdravení stalo se na přímluvu sestry Terezie od Ježíška.

Dne 11. listopadu r. 1911 rozstonala se na mé osadě vážně Antonie Daulová na zánět pohrudnice. Lékař shledal, že jest nutně potřebí operace. Provedli ji velmi pečlivě odborníci na klinice university ve Strasburku. Ač byla nemocná svědomitě ošetřována, přes to přece choroba její se nelepšila. Lékaři pochybovali o tom, že se Daulová uzdraví. V únoru r. 1912 byla stížena dokonce ještě ochrnutím míchy. Levá strana jejího těla byla tak ztrnulá, že v ní neměla vůbec citu; mluvidla měla ochablá tak, že jenom šeptala. Každého měsíce dostavovaly se u ní zpravidla silné srdeční křeče. Dvakráte bylo jí tak zle, že jsem ji byl nucen zaopatřiti svátostmi umírajících. V poslední době se nemoc ještě více zhoršila. Nemocná si naříkala, že má veliké bo-

lesti na pravé straně v žaludku. Bolesti ty staly se jí nesnesitelnými, když se něčeho trochu napila. Vzápětí zvracela mnohdy i krev.

Bylo to 2. ledna r. 1917. Nemocná, uposlechnuvši rady známé řeholní sestry, započala devítidenní pobožnost k sestře Terezii od Ježíška. Sedmého dne znenadání pocítila v celém těle prudký otřes. Majíc za to, že umírá, upadla do mdlob. I matka její zaslechla zcela jasně ten otřes. Nemocná však za chvíli se vzpamatovala a řekla: „Již jsem zdráva, nyní povstanu.“ A povstala skutečně. Ihned jala se sama chodit po světnici, ačkoli od února r. 1912 musili ji i na lůžku obracet. Od toho dne zotavovala se čím dál tím více. Nyní jest docela zdráva a léčení vůbec nepotřebuje. Chodí a pracuje den co den, a ani sebe větší námaha jí neunaví. V celé mé farní osadě způsobilo podivuhodné uzdravení Antonie Daulové velký rozruch. Kdekdo nad tou příhodou žasne a pokládá ji za zázrak, který se stal z dopuštění Božího. — V Reichstettu, dne 4. července r. 1917. — G. Schott, farář.

Dr. Wilt, jenž Antonii Daulovou léčil, stvrdil svým podpisem, že byla zázračně uzdravena.

Odměněná důvěra.

„Důvěra v Boha to způsobila,“ řekl jsem si, když sestra Terezie od Ježíška mne vyslyšela ve velmi choulostivé věci, kde běželo o dědictví. V naší rodině mělo dojít k velikým zmatkům

a rozbrojům z té příčiny, že někteří její členové neměli dostati podílu z dědictví, jež se právě projednávalo. Poškození se bránili, neboť dělo se jim skutečně bezprávi. Chtěl jsem jim pomoci, nedbaje svého prospěchu, a proto jsem se obrátil s důvěrou na Terezičku od Ježíška, aby spor urovnala. Modlil jsem se za něco, co mi mělo způsobiti hmotnou škodu, a byl jsem skutečně podivuhodně vyslyšen. Nemilá záležitost byla znenadání příznivě vyřešena pro všechny. Stalo se to právě, když jsem Terezičce od Ježíška slíbil, že o případu tom uveřejním v časopise „Rosenhain“ zprávu, budu-li vyslyšen. Slib svůj jsem splnil, neboť v rodině naší ku podivu zavládl naráz mír. Zpráva ta pochází od kněze H. z M. a jest označena datem z 1. května r. 1918.

Případ Františka Koutníka.

V Přeštěnici u Milévka v Čechách žije rolnický synek, jménem František Koutník, který od svého útlého mládí mnoho vytrpěl. Narodil se 8. května r. 1908 a teprve před svým šestým rokem počal mluvit. Řeč činila mu dlouho, zejména ve škole obtíže.

Již v dětství potkaly ho mnohé nehody. Byl nebezpečně opařen na krku; nohu pohmoždil si značně v kyčli tím, že nešťastně uklouzl; konečně dvakráte jej pokousal pes. Po každé byl

to sice pes zdravý, přes to však zranění bylo bolestné a vyžadovalo dlouhého léčení.

Ale to všechno nebylo ničím proti tomu, čeho mu bylo i jinak zakusiti. Bůh dopustil, že od svého desátého roku prodělal tyto nemoce: spalničky, spálu, španělskou chřipku, zákeřnou nemoc ledvinovou s otokem na nohou a s ochablostí pravého oka, vleklé choroby žaludeční, třikráte zápal plic, souchofity, ochablost srdce, bolesti v páteři a časté prudké horečky.

Byl léčen doma i v různých nemocnicích. Obíralo se s ním asi dvacet lékařů, mezi nimiž byli též věhlasní odborníci a profesori z Prahy. Nemoce jeho stály mnoho peněz a všechno bylo marné. Bylo mu čím dál tím hůř. Po několik roků jiné potravu nesnesl než trochu čaje a nebo mléka, podmáslí, či pouze kousek čokolády, ba dokonce jen vodu. Byl již jen kost a kůže. Musili jej přenášeti, neboť nemohl se na lůžku ani pohnouti. Kdekdo i lékaři měli za to, že co nevidět skoná. Rodiče dali jej zapatřit svátostmi umírajících.

Strádaje hrozně v beznadějném svém stavu, počal se konec konců obírat zoufalými myšlenkami. Na štěstí přišly v tu dobu do Přeštěnice na sbírku řeholní sestry, které ho povzbudily, aby se obrátil s důvěrou o pomoc k sv. Terezii od Ježíška. Nemocný byl zbožně vychován a proto uposlechl jejich rady. Jal se skutečně vzývat sv. Terezičku o pomoc, zejména

když obdržel od premonstráta P. Žáka její životopis, sepsaný královéhradeckým biskupem, Drem. Kašparem.

Ale utrpení jeho stávalo se čím dál tím nesnesitelnější. V krajním rozrušení odhodlal se, že se otráví lysolem. Mělo k tomu dojít v noci, kdy všichni domácí spali. Sv. Terezička však v rozhodné chvíli se mu zjevila a napomenuvši ho, aby důvěřoval v Boha a život si nebral, slíbila mu svoji pomoc.

V krátké době na to zjevila se mu ještě třikráte. Naposledy se to stalo 21. února r. 1928 po půlnoci. Při té příležitosti, jak Koutník tvrdí, mu též řekla: „Vstaň a chod!“ A nemocný v tu chvíli povstal a počal se procházeti po světnici. Přes to, že dostal ihned velikou chuť k jídlu, nepozřel ničeho, až ráno po sv. přijímání. Od té doby pojídá chutě selskou stravu, jež mu jde skutečně k duhu. Bolesti i choroby jeho jsou ty tam a poznenáhlu počíná se zotavovati.

Nenadálé uzdravení Františka Koutníka způsobilo doma i za hranicemi veliký rozruch. Lékaři vedou o něm různé diskuse, a někteří novináři bez příčiny je zlomyslně zkreslují. Věřící katolík však zůstává klidným, neboť ví, že pravda konec konců vyjde jednou najevo...

Doslov.

Půl století uplynulo celkem od narození sv. Terezičky až do té doby, kdy byla prohlášena

za svatou. Poznáváme to z následujících dat: r. 1873 přišla na svět, r. 1897 zemřela, r. 1923 byla prohlášena za blahoslavenou a r. 1925 za svatou.

Právem lze tudíž o ní říci, že jest světicí z naší doby. V současných poměrech se narodila a také v nich žila. Dosud jsou na živu svědci, kteří ji od narození znali. Jsou to především rodné její sestry, jež prožívaly s ní dětství a jež později, jsouce též Karmelitkami, byly s ní v klášteře až do její smrti. A sv. Terezička dokonce i s námi žije po té stránce, že církev sv. nám vřele doporučila, abychom následovali ctnostný její život, zejména pokud se týče „cesty duchovního dětství“. Žije s námi i v tom směru, že ctitele své zaplavuje deštěm růží — hojnými milostmi, jak to byla slíbila.

Na nás jest, abychom využili zářného jejího příkladu a účinné její přímluvy v nebesích co nejvíce ke svému prospěchu. A k tomu cíli jest nutně třeba život naší „svaté vrstevnice“ znáti a často o něm uvažovati.

Knížka naše v té příčině každé vnímavé duši dobře poslouží. Jest v ní podán stručně, srozumitelně a přehledně celý život „Květinky Ježíškovy z Lisieux“. Na každou důležitější podrobnost jest v ní pamatováno a opětně zdůrazňováno, jak žítí, aby nám sv. Terezička v našich nesnázích pomoc u Boha vyprosila.

Kéž tudíž knížka naše rozšíří se co nejvíce

v nejširších kruzích našeho lidu. Kéž přispěje k tomu, aby „sv. Terezie od Ježíška“ byla nejen „světicí z naší doby“, nýbrž aby se stala též „světicí každého křesťana“. K tomu jistě dojde, budeme-li horlivě následovati ctnostného jejího života. Dosíci může to každý, ať jest jakéhokoli věku či povolání, jenom když bude míti dobrou vůli.

A jest vskutku velmi potěšitelným zjevem, že u nás od počátku jeví se o sv. Terezičku veliký zájem, a že úcta k ní den ze dne se vzmáhá. Není snad ani jediné modlitební knížky, ať v ruce dítěte či dospělého člověka, aby v ní nebyl pietně vložen roztomilý obrázek usměvavé sv. Terezičky. Odborné závody mají ve svých výkladních skříních různé druhy vyobrazení i vkusných sošek této „světice z naší doby“. Mnohé příbytky a svatyně naše jsou ozdobeny pěknými obrazy a sochami jejími, na př. v chrámu Páně u Dominikánů v Praze jest též krásná socha sv. Terezičky. Reprodukce její slouží k okrase naší knížky. Rovněž v proboštském kostele v lázních Poděbradech mají sochu sv. Terezičky s významným nápisem:

Sešli dešť růží,
Terzičko svatá,
z výšiny hvězdné v srdce všech!

Teruška Hyrossová

* 8./8. 1915 † 19./10. 1926.“

Kněži naší, jsouce si vědomi toho, že krásný příklad a přímluva sv. Terezičky může nemálo přispěti k ozdravení poměrů v naší milé vlasti, promlouvají o ní nadšeně z kazatelen a zavádějí k ní různé pobožnosti. O sv. Terezičce mluví se u nás při každých duchovních cvičeních, ba dokonce i na schůzích spolkových, kde promítají se často i obrázky z jejího života. Mluví se o ní s údivem na našem venkově i ve městech, mezi lidem prostým i mezi vzdělanci, v soukromí i na veřejnosti.

Svatá Terezie od Ježíška stala se naráz ku podivu u nás oblíbenou, jakoby byla vyšla z našeho národa. Nemalou zásluhu o to mají naše časopisy, jež přinášejí o ní co chvíle delší i drobné statě, zpestřené zajímavými ilustracemi. I slušná řádka samostatných publikací knižních byla u nás o sv. Terezičce vydána. Máme za to, že nebude od místa, když uvedeme zde jejich názvy, připojujice k nim též přehled literatury cizí:

Č e s k á l i t e r a t u r a :*) Básně sv. Terezie od Ježíška. — Biskup K. Kašpar: Sv. Terezie od Ježíška. — Dějiny Duše sv. Terezie Ježíškovy. — Malá Terezička. — Meditace Duše o Bohu. — Po vůni Tvých růží. — Zjevení sv. Terezičky od Ježíška v Přestěnici.

*) Literaturu zde uvedenou opatří každý farní úřad nebo přímo nakladatelství Kropáč & Kucharský Praha VII., Šimáčkova 26. Pozn. překl.

Francouzská literatura: Sainte Thérèse l'enfante Jesu-Historie âme du sainte Thérèse l'enfante Jesu — Le petite album du sainte Thérèse l'enfante Jesu — La livre du sainte Thérèse l'enfante Jesu — Le prière du sainte Thérèse l'enfante Jesu — Le poème du sainte Thérèse l'enfante Jesu.

Německá literatura: Der Geist d. hl. Theresia. — Der kleine Weg. — Die letzten Worte einer Heiligen. — Gedanken und Ansprüche. — Gerards: Theresien Gebetbuch. — Kleines Album. — Kreutmeier: Deutsch Theresien Singmesse. — Laveille: Hl. Theresia v. Kinde Jesu. — Molitor: Theresienmesse. — Mut: Eine Heilige unserer Zeit. — Novenenbüchlein. — Theresia: Geschichte einer Seele. — Schnitt: Ein neuer Stern. — Stein: Geschichte der Kleinen Blume.

O B S A H.

Úvod	7
V nejtělejším věku	10
Podivuhodné drobné příhody	16
V ústavu. Nemoc a zázračné uzdravení .	23
První sv. přijímání a biřmování	25
Tereзка poznává své povolání .	28
Tuhý boj o povolání	31
Pouť do Říma k sv. Otcí Lvu XIII. .	35
Tereзка vstupuje ke Karmelitkám	38
Čekatelkou	41
Obláčka a noviciát	43
Svatební šat .	46
Nevěstou Kristovou	48
Nic — jenom láska	50
Důkazy lásky	52
Štěstí a radost .	54
Představenou novicek	55
Oběť	57
Oběť její za kněze	58
Vzlet její do nebe	62
Apoštolské poslání sv. Terezie	64
Děšť růží	66
Nenadále nabytí hlasu	68
Náhlé uzdravení .	71
Odměněná důvěra	72
Případ Františka Koutníka	73
Doslov	75